VISIT…

''அங்கே உன்னைத் தேடிக் கொண்டு இருப்பார்கள். இங்கே கஞ்சியை ஆற்றிக் கொண்டு இருந்தால் எப்படி, சுமிக் கண்ணு? போம்மா தாயி'' என்று கெஞ்சினாள் ஆயா.

''ஊகூம்'', என்று வைர ஜிமிக்கிகள் ஒளிக்கற்றையை வாரி இறைக்கத் தலையசைத்தாள் சுமித்ரா. ''வீணே பேசிப் பேசிக் களைத்துப் போய் விடாதே ஆயா. ஓர் ஐந்தே நிமிடங் களுக்குள் என்னை யாரும் தேடித் தவித்து விடமாட்டார்கள்'' என்று கஞ்சியைக் குவளையில் ஊற்றி ஆயாவிடம் நீட்டினாள்.

சற்றுப் பொறுத்துக் கண்ணை மறைத்து விழுந்த கூந்தல் சுருளை விலக்கியபடி திரும்பிய சுமித்ரா கலீரென்று நகைத் தாள். ''கஞ்சியைக்குடி என்றால் அதை மறந்து என்னைப் பார்த் துக் கொண்டிருக்கிறாயே அசட்டு ஆயா'' என்று ஓடி வந்து ஆயாவின் கட்டிலில் அமர்ந்து கொண்டு 'சீக்கிரமாகக் குடி ஆயா. நான் போக வேண்டும்'' என்று அவளை அவசரப் படுத்தினாள்.

கண்ணைத் துடைத்துக் கொண்டு ஆயா கஞ்சியை அருந்தினாள். குவளையை வாங்கி கழுவும் இடத்தில் போட்டு விட்டு மீண்டும் கட்டிலருகில் வந்தாள் சுமித்ரா. ''நீ பாட்டில் கழுவக் கிளம்பி விடாதே ஆயா. காலையில் சின்னி வந்து கழுவுவாள். சரி இப்போது பார். எப்படி இருக்கிறது என் அலங்

காரம்?'' என்று இடுப்பில் கை வைத்து ஒரு முறை சுழன்று காட்டினாள்.

ஆயாவின் வாயில் மீதமிருந்த பற்கள் அத்தனையும் தெரிந்தன. கையை நீட்டி நெட்டி முறித்தாள். ''என் ராஜாத்தியம்மா, என் கண்ணு'' என்று விழிகளில் மீண்டும் அரும்பிய நீரைத் துடைத்துக் கொண்டாள்.

''அசட்டு ஆயா'' என்று நகைத்து ஆயாவின் வற்றிச் சுருங்கிய கையைப் பற்றி தன் மெல்லிதழ்களைப் பதித்தாள் சுமித்ரா. கைக்குட்டையை எடுத்து ஆயாவின் விழி நீரை மிருதுவாக ஒற்றியெடுத்தாள். ''இனிப் பேசாமல் படுத்துத் தூங்கு.'' என்று தலையணையை அணைவாகக் கொடுத்து ஆயாவை வசதியாகப் படுக்க வைத்தாள்.

ஆயாவின் ஒளி மங்கிய விழிகள் பெண்ணை ஆர்வத்துடன் விழுங்கிப் பசி தீர்த்தன. ''இளி இவளுக்கு ஒரு பெண் பிறந்து அதைத் தன் கையால் தொட்டுத் தூக்கிவிட்டால் பிறகு என் நெஞ்சு நல்லபடியாக வேகும்'' என்றாள் தனக்குத்தானே.

''அதெப்படி ஆயா?'' என்றாள் சுமி சாதுவாக.

''எது கண்ணு''

''என் பெண்ணுடைய பெண்ணைத் தூக்காமல் உன் நெஞ்சு நல்லபடியாக எப்படி வேகும்?'' என்று கண்களை விரித்து வியப்பைக் காட்டிப் பேசியவள் உடனே பாவனை மாறி கன்களில் குறும்புடன் கலீலென்று நகைத்தாள்.

''போக்கிரிப் பெண்'' என்று செல்லமாக வைதுவிட்டு ஆயாவும் கூடச் சேர்ந்து சிரித்தாள். ''சரி சரி சீக்கிரம் போ. இன்றே காக்க வைத்துவிட்டாய் என்று மாப்பிள்ளை கோபித்துக்கொள்ளப் போகிறார்?'' என்று எச்சரித்தாள்.

''என்னைப் பார்த்தால் அதன் பிறகும் கோபம் நிலைக்குமா ஆயா? அதுவும் இன்றைக்கு?'' என்று கண் சிமிட்டினாள் சுமித்ரா.

ஆயாவின் முகத்தில் சற்றுக் கவலை தோன்றியது. ''அப்படி மெத்தனமாக இராதே சுமி. மாப்பிள்ளை முகத்தைப் பார்த்தால் கொஞ்சம் கோபக்காரர் – அல்லது கண்டிப்பானவர் போலத் தெரிகிறது.''

''அட நீ பார்த்தாயா ஆயா? எப்படி இருக்கிறார் சொல்லு ஆயா'' என்று குழந்தை போலக் கெஞ்சினாள். உடனேயே யோசனையுடன் ''ஆமாம் நீ எப்படிப் பார்த்தாய் ஆயா? என்று வினவினாள்.

''முருகு என்னைத் தூக்கி வந்து காட்டினாள் கண்ணு,''

''ம்ம்ம்...! டாக்டரிடம் சொல்கிறேன் பார்'' என்று ஆள் காட்டி விரலைக் காட்டி மிரட்டினாள் சுமி.

அசடு வழியச் சிரித்தாள் முதியவள்.

''அல்லது அப்பாவிடம் புகார் பண்ணலாமா? எது நல்லது ஆயா?'' என்று தலையைச் சரித்து யோசிப்பது போல் நடித்தாள் சுமித்ரா.

''சொல்லுவாய்; சொல்லுவாய். பின்னே நானும் நீ இந்த நேரத்தில் இங்கு வந்தது பற்றி அப்பாவிடம் சொல்ல மாட்டேனா?'' என்று பதிலுக்கு மிரட்டினாள் ஆயா. ''ஓடு ஓடு. சீக்கிரம் போம்மா. வரவேற்புக்குப் பெண்ணைக் காணோம் என்று பதறிக்கொண்டு இருப்பார்கள்...'' எனும்போது அவர் அயர்வதைக் கண்டாள் சுமித்ரா.

''அடடா. பேசிப் பேசி உன்னைக் களைப்படையச் செய்து விட்டேனே. நன்றாகப் படுத்துக்கொள் ஆயா, தூங்கு நான்

நாளை வருகிறேன்'' என்று அவளுக்கு கவனத்துடன் போர்த்தி விட்டு அகன்றாள் சுமித்ரா.

''நாளை ஆயாவை மருத்துவ மனைக்கு அனுப்ப வேண்டும்'' என்று நினைத்துக் கொண்டே அந்தப் பெரிய காம்பவுண்டின் மூலையில் இருந்த 'அவுட் ஹவு'சைத் தாண்டினாள் சுமித்ரா. ஒரு கேள்விக்கு ஆயாவின் பதிலைப் பெறாதது ஏனோ நினைவில் உறுத்தியது. ''அவர் எப்படி இருக்கிறார். என்ற கேள்விக்கு ஆயா பதில் சொல்லவில்லையே. ஆனால் அவள் சொல்ல வேண்டிய அவசியமும் இல்லைதான்.

தோழிகள் அத்தனைப் பேரும்தான் ஒரு முகமாகச் சொன்னார்களே. ''ராஜா மாதிரி இருப்பதாக'' அந்த நடிகர் மாதிரி ஜாடை இந்த நடிகர் மாதிரி ஸ்டைல் என்று அவர்கள் ஒரு வருக்கொருவர் சச்சரவிட்டதை நினைக்கும்போது சுமிக்குச் சிரிப்பு வந்தது. அதிலும் ரேகாவுக்குத் தாங்கவில்லை.

''பணம் இருந்தால் இப்படி ஆறடி உயரம் அழகிய தோற்றம் என்று செதுக்கிய சிலை மாதிரி மாப்பிள்ளையைப் பொறுக்கி எடுக்கலாம். அவர் ராஜா மாதிரி இருப்பதில் என்னடி ஆச்சரியம்?' என்று பெறாமையுடன் காய்ந்தாளே என்று புன்னகையுடன் நினைத்தாள்.

கூடவே உமா, ''அவர் ராஜா என்றால் நம் சுமி ராணி அல்லவாடி? இந்த ராணிக்குப் பொருத்தமாக அவரும் அமைந்ததுதான் இதில் அதிசயம். பார்க்கப் போனால் இதில் கொடுத்து வைத்தவர் அவர்தான்'' என்று தாங்கிக் கொண்டு வந்ததும் நினைவு வந்தது. உமா எப்போதும் அப்படித்தான். சுமியை யாரும் ஒரு வார்த்தை சொல்லி விடக்கூடாது. வரிந்து கட்டிக் கொண்டு சண்டைக்கு வந்து விடுவாள். இப்போது மட்டும் விடுவாளா?

ஆனால் மற்றவர்கள் சொல்ல வேண்டுமா? சுமித்ராவுக்கே தெரியாதா? முதன் முதலில் அவன் வீட்டுக்கு வந்ததை நினைத்தாள். தன்னிச்சையாக இதழ்களில் புன்முறுவல் விரிந்தது. கனவில் விழிகள் மயங்கின.

சாதாரண ஹனவா பான்ட்தான். பின்னி ஷர்ட்தான் அவையும் ஓர் அரசகுமாரனின் எடுப்பான தோற்றத்தை அவனுக்கு அளித்தன. பொதுவாக அன்னியர்கள் வீடு வரை வருவதை சுமியின் தந்தை ராமநாதன் அனுமதிப்பது இல்லை. எனவே யாரும் இருக்கக்கூடும் என்ற எண்ணமே இல்லாமல் பூச்சாடியில் மாற்றுவதற்காகக் கையில் கொத்து மலர்களுடன் அப்பாவின் வரவேற்பு அறையினுள் சென்ற மகள் சற்றுத் திடுக்கிட்டு நின்றாள்.

வாரப் பத்திரிக்கை ஒன்றைப் புரட்டிக் கொண்டிருந்த அவன் ஒருமுறை நிதானமாக அவளை ஏற இறங்கப் பார்த்தான்.

என்னவோ அவன் வீட்டிற்குள் அனுமதியின்றி நுழைந்து விட்டாற்போல் சுமித்ரா தினறிப் போனாள்.

''அப்பாவுக்கு இரண்டு முறை பூ மாற்ற வேண்டும் அதனால்தான்'' என்று தடுமாறியவள் உதட்டைக் கடித்துத் தன் உளறலை நிறுத்தினாள். சற்று அமைதியை வரவழைத்துக் கொண்டு, ''நீங்கள் யார்?'',' என்று வினவினாள்.

பார்வை அவள் முகத்திலேயே நிலைத்திருக்க ''என் பெயர் சந்திரன்'' என்று அறிவித்தான் அவன். ''மிஸ்டர் ராமநாதன் என்னை வரச் சொல்லியிருந்தார்.!!

''அப்பா வருகிற நேரம்தான்'' என்று சொல்லி விட்டுப் பூவை சாடியில் செருகிவிட்டுப் பழைய மலர்களை எடுத்துக் கொண்டு கிளம்பினாள் அவள்.

''தேசத்தின் ஜனாதிபதி போலப் பெயரை அறிவிக்கிறாரே'' என்று உள்ளூர நினைத்தபடி வெளியேறிச் செல்லுகையில் ராம நாதனே வந்துவிட்டார்.

''சுமி, ஆப்பிள் சாறும் பிஸ்கட்டும் எடுத்துக் கொண்டு நீ வா'' என்று கூறிவிட்டு உள்ளே சென்றார் அவர். ஆச்சரியத்துடன் சுமி செல்லுகையில் சந்திரனின் கம்பீரக்குரல் ராம நாதனுக்கு ''வணக்கம்'' சொல்வது கேட்டது.

சற்றுப்பொறுத்து எல்லாப் புதிரும் விளங்கியது. அவனை காரில் அனுப்பிவிட்டு மகளிடம் திரும்பி ''மாப்பிள்ளை எப்படி இருக்கிறார் அம்மா?'' என்று பெருமையுடன் தந்தை வினவியபோது... ஆ உச்... எதையாவது எண்ணிக்கொண்டு நடந்தால் இந்த கதிதான், ரோஜாச் செடியின் கிளையில் முன் கொசுவம் சிக்கியதை சுமித்ரா கவனிக்கவே இல்லை, நடையின் வேகத்தில் ரோஜா முள்ளில் சிக்கியிருந்த சேலை அவளது காலைத் தட்டியபோது சுய உணர்வு வந்ததும் பயனில்லை. ஒரு கையைத் தரையில் ஊன்றி அமர்ந்துதான் சமாளிக்க முடிந்தது. மெல்ல எழுந்து கொண்டாள். கணவரைப் பற்றிய நினைவில் எனக்குக் கல்லும் முள்ளும் தெரியவில்லையாக்கும் என்று தன்னையே பரிகசித்தபடி முள்ளில் சிக்கிய சேலையை விடுவிக்கலானாள். உடனே முகம் வாடிப்போயிற்று. ஒரு முள் அந்த விலை உயர்ந்த சேலையின் மென்மையான சரிகை வேலைப் பாட்டில் பதிந்து இழுத்து ''ட'' வடிவில் ஓர் அங்குல நீளம் கிழிந்திருந்தது.

அப்பா பார்த்துத் தேர்ந்தெடுத்த சேலை? சித்தியுடன் சண்டை போட்டு அவளை அடக்கிவிட்டு ''ரோஜா நிறத்து வண்ணப் பட்டு'' என்று இதை வாங்கினார். உதட்டைக் கடித்துக்கொண்டு சேலையைப் பார்த்தபடி சற்றுநேரம் நின்றாள்.

நின்று என்ன பயன்? ஒரு பெருமூச்சுடன் பாதையில் கவனத்துடன் மேலே சென்றாள்.

பகேல் என்றிருந்த கொடி வீட்டின் உள்ளே புகுந்து சென்றாள். மறுபுறம் வெளியேறும்போது ஒரு பெண்ணின் விம்மல் சத்தம் கேட்டுத் திகைத்த நின்றாள்.

''தயவு பண்ணி அழாதே வசந்தி. உனக்குத்தான் என் வீட்டின் நிலவரம் நன்கு தெரியுமே. எதையேனும் விற்றாக வேண்டிய நிலைமை. விற்கக்கூடிய, நல்ல விலைக்கு போகக் கூடிய பொருளாக நான் மட்டுந்தான் மீதமிருந்தேன் என்னை நானே விற்றுக் கொண்டேன்'' என்று விரக்தியுடன் பேசிறறு ஓர் ஆண்குரல் – கம்பீரமான குரல்தான்.

இது... அந்தக் குரல்... அவர்... கடவுளே, கடவுளே சுமித்திரையின் நெஞ்சு உயர்ந்தது.

2

ஒருவேளை அந்தக் குரல் வேறு யாருடையதாக வேனும் இருக்குமோ என்ற ஓர் ஏக்கம் மிகுந்த சந்தேகம் அற்பாயுசாக மடிந்தது. விம்மிக் கொண்டிருந்த பெண் அழுகையோடு ஆத்திரமும் சேரக் குறுக்கிட்டு பேசினாள். ''அதெப்படி சந்திரன்? நீங்கள் உங்கள் வீட்டை மட்டும் எப்படி நினைக்கலாம்? ஒரு வருடகாலமாக உங்களுக்காகக் காத்திருக்கிறேனே என் கதி என்ன? ''எத்தனை காலம் சென்றாலும் சரிதான் உன் வாழ்வு என்னுடன்தான்'' என்று எனக்கு உறுதி சொன்னீர்களே'' இன்று என்னைத் தனி வாழ்வு வாழச் சொல்ல உங்களுக்கு எப்படி மனம் வந்தது? கடவுளே நான் எண்ணிப் பதினைந்து நாட்கள்

தானே ஊருக்குப் போய் வந்தேன். அதற்குள் என் உலகத்தையே அழித்து விட்டாயே'' என்று புலம்பினாள்.

''உஷ்... வசந்தி நீ அசடு அல்லவே. யாரேனும் கேட்க நேர்ந்தால் என்ன ஆகும் பார். கஷ்டம் என்றால் அது உனக்கு மட்டும்தானே? அழிந்து போனது உன் உலகம் மட்டும்தானா? என் நெஞ்சு சுக்கு நூறாக நொறுங்கிக் கிடப்பது உனக்குத் தெரியவில்லையா? அவ்வளவு வேதனையும் சகித்துக் கொண்டு நான் மாப்பிள்ளையாக வேடம் போட வேண்டிய கட்டாயம் வேறு. நாலுபேர் நடுவே என் துன்பத்தை மறைக்க நான் தவிக்கும் தவிப்பு உனக்குக் கூட புரியவில்லையா?''

உடனே அந்த வசந்தி உருகிவிட்டாள். ''அய்யோ சாரி சந்திரன். நான் என்னை மட்டுமே எண்ணிப் பேசிவிட்டேன். என்னை மன்னித்து விடுங்கள். நான்... இனி நான் போகிறேன்...?'' என்றவள். ஒரு விம்மலுடன் உங்கள் வாழ்வை விட்டு அடியோடு விலகிப் போகிறேன்'', என்று வாயைப் பொத்திக் கொண்டாள்.

''வசந்தி'' என்றான் சந்திரன் குரல் கரகரத்தது. தொண்டையை செருமிக் கொண்டு ''வரவேற்புக்கு இருந்து விட்டே போ. இல்லாவிட்டால் நம் அலுவலக நண்பர்கள் சந்தேகப் படுவார்கள்.''

''என்னால் முடியாது. இன்னொருத்தி உங்கள் அருகே உரிமையுடன் நிற்பதை நான் எப்படி சகிப்பேன்? மாட்டவே மாட்டேன்'' என்று மறுத்தாள் வசந்தி.

''சொல்வதைக் கேள் வசந்தி'' என்ற சந்திரனின் குரலில் அழுத்தம் இருந்தது. ''இந்தா முகத்தைத் துடைத்துக்கொள். வலது கண்ணில் மை கலைந்துவிட்டது. இரண்டு கன்னங்களி

லுமே துடைத்துவிடு. கொடு நானே – இல்லையில்லை. நீயே துடைத்துக்கொள். இன்னும், கொஞ்சம். சரி வா போகலாம்.

இரு ஜோடி காலடி ஓசைகளும் மறையும்வரை தரையில் வேர் ஊன்றியது போல சுமித்ரா அசையாமல் நின்றாள். பிறகு அசைந்தாள். துணியால் செய்யப்பட்டது போலக் கால்கள் மடிந்தன. சமாளித்துக் கொண்டு அருகே இருந்த கல் பெஞ்சியில் அமர்ந்தாள். ஈசுவரா, முருகா, அம்மா...

நெற்றிப் பொட்டை விரலால் அழுத்தி விட்டாள். சற்று நேரம் ஒன்றுமே புரியவில்லை. கண்களை இறுக மூடித் திறந்தாள்' பொய்யில்லை. எல்லாமே மெய்தான். இந்த வேதனை பொய்யில்லை. சற்று முன் கேட்ட வார்த்தைகள் கனவில்லை. காசு கொடுத்துப் பார்க்கும் திரைப்படக் காட்சியும் இல்லை, அய்யோ அப்பா உங்கள் மகளுக்கு ஒரு மாப்பிள்ளையை நீங்கள் விலைக்கா வாங்கவேண்டி வந்தது.

தலையைக் கைகளில் தாங்கிய வண்ணம் சுமித்ரா எவ்வளவு நேரம் அமர்ந்திருந்தாளோ அவள் அறியாள். சில காலடி ஓசைகளும் சிரிப்புச் சத்தமும் நெருங்கி வரவே திடுக்கிட்டு எழுந்தாள்.

''அலங்காரத்தை அவளுடைய ஆயாவிடம் காட்ட வேண்டும் என்று சொல்லிக் கொண்டு இருந்தாள்...'' என்று உமாவின் குரல் கேட்டது,

சுமித்திராவைத்தான் தேடி வருகிறார்கள்.

சுமித்ரா அவசரமாகக் கண்களைத் தொட்டுப் பார்த்தாள். நல்ல வேளையாக அங்கே ஈரமில்லை. அதிர்ச்சி கண்ணீருக்கு இடம் தரவில்லை. ஒருவேளை அது பின்னால் வருமோ என்னவோ? எப்படியாவது இப்போது இல்லை. அது ஒரு நன்மை.

வலுக்கட்டாயமாக உதடுகளில் புன்னகையைப் பூசிக்கொண்டு வீட்டிலிருந்து வெளியே வந்தாள்.

''உமா எங்கேடி எல்லோருமாகப் போகிறீர்கள்?''

ஹை நீ இங்கேயா இருக்கிறாய்? அங்கேயானால் வரவேற்புக்குப் பெண்ணைக் கொண்டுவா என்கிறார் உன் அப்பா'' என்றாள் ஒருத்தி.

''அதற்குள் மாப்பிள்ளையைக் காக்க வைத்து விட்டாயேடி. பாவம் உன்னைக் காணாமல் அவர் முகம் வாடிவிட்டது'' என்றாள் உமா.

''வாடிவிட்டதா? என்னைக் கண்டால் இன்னமும் அதிகமாக வாடி விடுமேடி உமா'' என்று நினைத்தாள் சுமித்ரா. கண்ணில் கரிப்பு தோன்றியது. சே சே அழுகையே பொறு. உனக்கு இப்போது அவசரம் இல்லை என்று அடக்கினாள். வேகமாக நடக்கத் தொடங்கினாள்.

''மெள்ளடி மெள்ள. போகிற வேகத்தைப் பார்த்தால் அந்தச் சந்திரனின் காலடியில் ஓடிப்போய் விழுந்து விடுவாய் போல் இருக்கிறதே'' என்றாள் ரேகா குத்தலாக.

''இவள் ஏனடி விழுகிறாள்?'' அவர்தான் சுமியின் அழகைப் பார்த்து மயங்கி இவள் காலடியில் விழுவார்.

செவி கேளாதவள் போல் சுமித்ரா நடந்து பங்களாவின் பக்க வாயில் வழியே அவசரமாக உள்ளே சென்றாள். ''என்னம்மா நேரமாகி விட்டதே'' என்று எதிரே வந்தார் ராம நாதன்.

''இதோ ஐந்து நிமிடங்களில் வந்து விடுகிறேன் அப்பா'' என்று புன்னகை மாறாமல் கூறிவிட்டுப் படியேறினாள் மகள்.

மாடிப்படி வளைவில் இடப்பக்கமாகத் திரும்பினாள். அலங்கரித்துக் கொண்ட அறை அதுதான். உள்ளே சென்று ஆள் உயரக் கண்ணாடியில் கவனமாகப் பார்த்தாள். முகத்தில் மாற்றம் தெரியவில்லை. ஆனால் முன் கொசுவத்தில் கிழிசல் தெளிவாகவே தெரிந்தது.

''அச்சச்சோ எப்படியடி கிழிந்தது?'' என்று அனுதாபத்துடன் உள்ளே வந்தாள் உமா.

''வேகமாக வந்தபோது ரோஜா முள்ளில் சிக்கிக் கிழிந்து போயிற்று'' என்று யந்திரம் போலப் பதில் கூறினாள் சுமித்ரா.

''வீணாகிப் போயிற்றே வேறு மாற்றி விடுகிறாயா?''

கண்கள் அகல வேதனையுடன் திரும்பித் தோழியைப் பார்த்தாள் சுமித்ரா. ''வீணாகிப் போனால் உடனே மாற்றி விட முடியுமா?'' என்று வினவினாள்.

''என்னடி?''

சுமி சுதாரித்தாள். 'ஓ ஒன்றுமில்லையடி உமா. இதை மாற்றிவிட முடியாது. அப்பா தேர்ந்தெடுத்தது. இப்படியே போகவும் முடியாது. அதனால்...'' என்று சேலையைக் களைந்தாள். கொசுவத்தை மாற்றி அமைத்துச் செருகினாள். ''இப்போது மறைந்து போயிற்று பார். அப்பாவுக்கு மனது கஷ்டப்படாது. கிழிசல் யார் கண்ணிலும் படாது'' என்றாள் ஒருவிதமான திருப்தியுடன்.

''ஆமாம் சுமி, ஒன்றும் தெரியவில்லை. இதற்குப் போய் வினாடிக்குள் என்னமாக முகம் கலங்கிப் போனாய்?'' என்று அருகில் வந்து சுமித்ரையின் முகத்தை ஏந்திக் கன்னத்தில் முத்தமிட்டாள் உமா.

சுமித்ராவின் நெஞ்சில் பட்ட காயத்துக்கு தோழியின் அன்பு இதமாக இருந்தது. மெல்ல விரிந்த புன்னகையுடன் ''வாடி உமா போகலாம்'' என்று கிளம்பினாள்.

''கொஞ்சம் ரூஜ் தடவிக் கொள்கிறாயா சுமி? முகம் சற்று வெளுப்பாகத் தெரிகிறது'' என்றாள் உமா.

''ச்சு, வேண்டாமடி'' என்று நடந்தாள் சுமித்ரா.

வரவேற்புக்கு யார் யாரோ வந்தார்கள்; சிரித்தார்கள். பரிசுகளைத் தந்தார்கள்; சென்றார்கள். தன் வகை விருந்தினரைச் சந்திரனின் டையைப் பார்த்துக் கொண்டு அவனுக்கு அறிமுகம் செய்வித்தாள். அவன் வகை விருந்தினருக்கும் உரிய பதிலை, வரவேற்பைத் தந்தாள். ஆனால் இதையெல்லாம் எப்படிச் செய்தாள் என்று கேட்டால் அது அவளுக்கே புரியாத விந்தைதான். எந்த நேரமும் இதழ்களில் புன்னகையை மறையவிடாது காப்பதிலேயே அவளது முழு கவனமும் இருந்தது. மற்றது எல்லாம் எப்படியோ தானாகவே சரியாக நடந்தன போலும்.

சந்திரன் தனது அலுவலக நண்பர்களை அறிமுகம் செய்வித்தபோது கட்டாயமான புன்னகைக்கான உதடுகளை இழுத்துப் பிரித்ததில் கண்ணமெல்லாம் வலிப்பதை உணர்ந்தாள் சுமித்ரா. ஆனால் மனத்தின் வலியுடன் ஒப்பிடுகையில் இது எம்மாத்திரம்?

கடைசியாக வசந்தி வந்தாள்.

''மிஸ் வ... வசந்தி'' என்றான் சந்திரன் சிறு தடுமாற்றத்துடன்.

இரு பெண்களின் பார்வையும் ஒன்றை ஒன்று கன நேரம் கவ்வி நின்றன.

''என் கணவனை வசீகரிக்க இவளிடம் என்ன இருக்கிறது?''

''என் சந்திரனை இவள் பணத்தாள் பறித்துக் கொண்டாளே, அவர் மனதையும் பறிப்பாளோ?''

இருவரின் பார்வைகளும் சற்றுத் தடுமாறி பிரிந்தன.

''நன்றி'' என்றபடி அவள் தந்த பரிசை வாங்குகையில் சுமித்ரையின் தேகம் பதறியது. நல்ல காலமாக நடனம் பார்க்க என்று மணமக்களை அழைத்தார்கள். சோபாவில் அமர்ந்து ஒருவாறு சமாளித்தாள்.

சற்றுப் பொறுத்து சுமித்ரையுடைய சித்தி வந்து மணமக்களை உள்ளே அழைத்துச் சென்றாள்.

வளையம் வளையமாக அலங்கரித்திருந்த கொண்டையை அவிழ்த்துத் தளரப் பின்னினாள் சித்தி இரவுக்கான சற்று எளிமையான அலங்காரம் முடிவு பெறவும், தோழிகளின் கேலி எல்லை மீறலாயிற்று.

''ப்ளீஸ் வீலா'' என்றாள் சுமி தாங்க முடியாமல்.

''நீ அவரிடம் அல்லவா ''ப்ளீஸ்'' போட வேண்டும் அல்லது உன்னைப் பந்தாடிவிடப் போகிறார்; டென்னீஸ் ஆட்டக் காரராமே'' என்றாள் ரேகா.

சுமியின் முகம் மாறுவதைக் கண்டதும் ''சும்மா இருங்கடியம்மா பெண்களா'' என்று அடக்கினாள் சித்தி ''வா சுமி உன்னை அப்பா அவரது அறைக்கு அழைத்து வரச் சொன்னார்'' என்று அழைத்துச் சென்றாள். செல்லுகையிலேயே ''பெண்களா இனி நீங்கள் மிச்சக் கச்சேரியைப் போய்ப் பாருங்கள்'' என்று சுமித்ராவுடைய தோழிகளையும் அனுப்பி வைத்தாள்.

தன் அறைவாயிலிலேயே ராமநாதன் காத்திருந்தார். ''வா கண்ணம்மா'' என்று மகளை உள்ளே அழைத்துச் சென்றார்.

அறைமினுள் ஊதுபத்தி மணத்தது, பெரிய அளவில் மாட்டியிருந்த படத்தில் ரோஜா மாலைக்கு இடையிலிருந்து சுமித்ராவின் தாய் சாருமதி சிரித்தாள். ''அம்மா;...'' சுமித்ரா உதட்டைக் கடித்துக்கொண்டு குனிந்தாள்.

''அம்மாவைக் கும்பிடு பாப்பா'' என்றார் ராமநாதன் கண்ணில் நீருடன்.

படத்தின் முன்னே தரையில் விழுந்து வணங்கியபோது சுமித்ரா அடக்கமாட்டாமல் விம்மினாள்.

''அழாதே சுமிம்மா. அம்மா இல்லைதான் என்ன செய்வது'' என்று மகளை எழுப்பிய தந்தையும் கலங்கிப் போனார்.

''நன்றாக இருக்கிறது இருவருமாக அழுவது. அழுது வீங்கிய கண்ணுடன் இவள் மாப்பிள்ளையின் முன்னே சென்று நின்றால் நன்றாக இருக்குமா பெரியத்தான்?

''அவள் தான் சிறுபெண், இரண்டு நல்ல வார்த்தை சொல்லி அனுப்புவதை விட்டு நீங்களும் சிறுபிள்ளை போலக் கண் கலங்குகிறீர்களே'' என்று தன் கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டு சற்று அதட்டலான பேச்சுடன், உள்ளே வந்தாள் சுமித்ராவின் சித்தி சாரதா.

தன் கண்ணை ராமநாதன் துடைத்துக் கொண்டார். ''கண்ணம்மா உன் பெயர் சுமித்திரை. இந்தப் பெயரை உனக்குச் சூட்டியவள் உன் அம்மாதான். இராமாயணத்தில் அறிவில் சிறந்த பெண்கள் சுமித்ரையும், ஊர்மிளையும். அவர்களிலும் சுமித்ரை கர்ம ஞானி என்பாள், அவளைப் போல என் மகள்

அறிவுடன் வாழவேண்டும் என்பாள். மூன்று ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் மறையும்போதும் இந்த வேளையில் உனக்கு இதை நினைவுபடுத்தும்படி சொல்லிவிட்டுத்தான் உன் அம்மா மறைந்தாள். போ அம்மா. அம்மாவின் வார்த்தை பொய்யாகாமல் நடந்துக்கொள்'' என்று ஆசி கூறினார் தந்தை.

கண்களை துடைத்துக் கொண்டு சிறிய தாயைப் பின் தொடர்ந்தாள் சுமித்ரா.

''அப்பா சொன்னதற்கு மேல் நான் ஒன்றும் சொல்லத் தேவையில்லை. கெட்டிக்காரியாக நடந்து கொள் சுமிக்குட்டி'' என்று கதவை வெளியே மூடிக்கொண்டு சென்றாள், சாந்தா.

சுமித்ரா நிமிர்ந்து பார்த்தாள், இருபுறமும் கைகளை ஊன்றி லேசாகச் சுளித்த புருவங்களுடன் சந்திரன் தலை குனிந்து அமர்ந்திருக்கக் கண்டாள்.

கணவன் ஆர்வத்துடன் எதிர்கொள்ள வருவான் அவன் காலடியில் விழுந்து வணங்க வேண்டும் என்றெல்லாம் செய்து வைத்திருந்த கற்பனைகள் இப்பொழுது கெக்கலி கொட்டி சிரித்தன. சுமியின் நெஞ்சமெல்லாம் பதறத் தொடங்கியது. தந்தையின் அறிவுரை சித்தியின் புத்திமதி எல்லாம் காற்றில் பறந்தன.

மூவரின் வாழ்வு பாழாகிவிட்டதே என்ற பரிதவிப்பு மூண்டது. அவனது வாழ்வை வீணாக்க அவனுக்கு உரிமை இருக்கலாம்! கண்ணைத் துடைத்து விடும் அளவுக்கு பழகிய அந்த வசந்தி, இன்று தாலி கட்டிய இந்த சுமித்ரை இவர்கள் வாழ்வைப் பொசுக்க அவனுக்கு என்ன உரிமை? யார் கொடுத்தது? இருமனம் ஒப்புதல்லவா திருமணம்? இனி இங்கே மனம் ஒப்பது எங்கே? மகிழ்வது எப்படி? அம்மா. சுமித்ரை மின் அறிவு இங்கே எந்த விதத்தில் உதவிடப் போகிறது?

அவள் வாழ்வு மலருமுன் பட்டுப் போயிற்றே. ஒரு பூவைப் பறித்து நெருப்பில் வீசி விட்டானே. எல்லாம் எதற்காக? வெறும் — வெறும் பணத்துக்காக. இந்தப் பணத்தை — தன் நிலையைச் சொல்லி அவன் கேட்டிருந்தால் சுமித்ராவே அவனுக்குக் கொடுத்திருப்பாளே. அவள் வாழ்க்கை தப்பியிருக்குமே இப்போது... இப்போது...

ஓசையற்ற பெருமூச்சுடன் சந்திரன் நிமிர்வது சுமித்ராவின் வெறித்த பார்வையில் பட்டது. தோளைக் குலுக்கிக் கொண்டு விதிக்குப் பணிபவன் போல அவன் எழுந்தான். மெல்ல மெல்ல சுமித்ராவை நோக்கி நடந்தான்.

கால்கள் நடக்க மறுக்கின்றனவாக்கும்? இருக்கும் இருக்கும். எவ்வளவு கடினமான பணியை எதிர்நோக்கிச் செல்கிறார்! கால்கள் தயங்காமல் என்ன பண்ணும்? பெருமூச்சு வேறு! அவளை அணைப்பது அவ்வளவு வேதனையா? சுமித்ராவின் நெஞ்சு கொதித்தது.

அந்தப் பெண் அந்த வசந்தியின் வெற்றிலை வடிவ முகம் நினைவு வந்தது. பந்தயக் குதிரைபோல மத மதத்த உடல் நினைவு வந்தது. அவளை எத்தனை முறை அணைத்தாரோ... என்று எண்ணுகையிலேயே மனம் அதிர்ந்து குலுங்கியது. அவளையே மணந்திருக்கலாமே! வெறும் பணத்துக்காக,

''சுமித்ரா...'' அதற்குள் சுமித்ராவின் அருகில் வந்து விட்டிருந்த சந்திரன் மனைவியின் வெறித்த பார்வையைக் கண்டு சற்றுத் திகைத்துப் பின் அழைத்தான்.

''என்ன?'' என்றாள் சுமித்ரா வெடுக்கென்று.

சற்றுத் தயங்கிவிட்டு ''வா சுமித்ரா'' என்று அவளது கையைத் தொட்டான் அவன்.

சுமித்ராவுக்கு அதற்குமேல் சகிக்க இயலாது போயிற்று. பல ஆண்டுகளாகப் பயின்று வைத்திருந்த புலனடக்கம் பறந்தது. சட்டென்று அவன் கையைத் தட்டி அகற்றி விட்டு அவனை மிகுந்த வெறுப்புடன் பார்த்தாள். 'என் அப்பாவின் பணத்துக்கு ஒரு மாப்பிள்ளையை விலைக்கு வாங்குவது எளிதாகப் போயிற்று. ஆனால் ஒரு கணவரை விலைக்குத்தான் வாங்கியாக வேண்டும் என்றால் அது எனக்குக் கேவலம்; என் பெண்மைக் அவமானம்...'' என்றவள் மேலே பேச முடியாமல் நிறுத்தினாள். சற்று மூச்சு வாங்கிக் கொண்டு ஒரு விரலால் அந்த அறையின் இடப்பக்கச் சுவரில் இருந்த கதவைச் சுட்டிக் காட்டினாள். ''அது என் அறை? என்று மடமடவென்று அந்த அறைக்குள் சென்று கதவை உட்புறமாகத் தாளிட்டாள்.

ஒரு பெண் அவனை அவமதிப்பதா? அதிலும் மனைவி? விலையாமே, பணத்திமிரா? அவமானத்தால் முகம் கன்ற மூடிய கதவை ஆத்திரத்துடன் பார்த்துக்கொண்டு அசைவற்று நின்றான் அவன்.

3

கதவை மூடியவளும்கூடச் சற்று நேரம் அசைவற்றுத்தான் போனாள். மூடிய கதவையே வெறுத்தாள். அவள் முகம் அவமானத்தால் கன்றிச் சிவந்திருந்தது.

ஒருவேளை அவன் கதவைத் தட்டி அழைத்தால் என்ன செய்வது? மானமுள்ளவன் அழைக்கமாட்டான் என்று நினைத்தாள். கதவின் மறுபுறம் அரவம் இல்லை என்று கண்டதும் ஒருகணம் அமைதி கொண்டாள். மறுகணமே ''தொல்லை

விட்டது'' என்று இருப்பார் என்ற எண்ணம் தோன்றியது. கண்களில் மளமளவென்று கண்ணீர் பெருகியது தொல்லையா? நஷ்டமா? சுமியா?

மடமடவென்று டிரஸ்ஸிங் டேபிளின் எதிரே சென்றாள். ஆளுயரக் கண்ணாடியின் முன்னே நின்று மேலே கீழே இரு மின் விளக்குகளையும் எரிய விட்டாள். சித்திமின் கை வண்ணத் தில் வானுலகத்து தேவதையே வழி தவறி வந்து விட்டாளோ என்று மயங்கும் வண்ணம் சுமித்ரா ஜொலித்தாள்.

ஏதோ தோன்றவும் வேகமாக அலங்காரங்களைக் கலைத் தாள். நகைகளை கலைத்து விட்டு வெகு சாதாரணமாக ஒரு சேலையை எடுத்துக் கட்டிக் கொண்டு முகம் கழுவினாள். நெற்றியில் திலகத்தை மட்டும் வைத்துக் கொண்டு கண்ணாடி மில் பார்த்தாள். இப்போது அவள் அழகுக்கு என்ன குறை? கொடி போன்ற உடல் அமைப்பும் மலர் போன்ற வட்ட முகமும் அந்த முகத்தில் தாமரை இதழ் போல நீண்டு அகன்ற கண்களும் சிவந்த இதழ்களும் அவளது அழகை மிகைப் படுத்துவது பொய்யில்லையே. கண்ணாடி பொய் உரைப்பது இல்லையே.

''என்னிடம் என்ன குறை கண்டார்? அவளைவிட நான் எதிலே தாழ்வு?'' என்று ஆத்திரத்துடன் நினைத்தாள் சுமித்ரா. உடனேயே வேறு ஒன்று தோன்றியது.

அவளது சிந்தனையின் அடிப்படையே தவறு. சுமியை மணந்து அதன்பின் அவன் – சந்திரன் – அந்த வசந்தியை நாடவில்லையே. ஏற்கனவே அவர்கள் இருவரும் கருத்து ஒரு மித்த... ஆம் கருத்து ஒன்றுபட்ட காதலர்கள்தான். அவளுக்கு ஒப்புக்கொள்ள வேதனையாக இருந்தாலும் அது உண்மை. பணத்தாசை அல்லது பணத்தேவை அந்தக் காதலை முறித்

திருக்கிறது. வேண்டா வெறுப்பாக விஷயத்தை விழுங்குவது போல அவன் சுமித்ராவை மணந்திருக்கிறான். இதில் யார் உயர்வு யார் தாழ்வு என்று மதிப்பிடுவது மதியீனம். ''உலகத் திலே சிறந்த அழகி என் மனைவி'' என்றாராம் ஒருவர். கருத் தைக் கவர்ந்தவள் அழகில் சிறந்தவள். அந்த வகையில் வசந்தி உயர்ந்தவளே. சுமி மிகமிகத் தாழ்ந்து போனவளே.

கண்ணைத் துடைத்துக் கொண்டே சுமித்ரா சிந்தித்தாள். அதெல்லாம் முடிந்து போன விஷயங்கள். இனி என்ன செய்வது? கணவனது காதல் சுமித்ரைக்கு இல்லை என்று முடிந்து போயிற்று. அதைப் பெறுவதை பற்றியோ, வளர்ப்பது பற்றியோ நினைத்துப் பார்ப்பது செத்த குழந்தைக்கு ஜாதகம் பார்ப்பது போலத்தான். அதைப்பற்றி நினைப்பதே வீண். விட்டு விடலாம்.

விட்டு விட்டுப் பின்னே எப்படி வாழ்வது. இனி வாழ்க் கையைச் செலுத்தும் வகைதான் என்ன! சற்று முன் வேண்டா வெறுப்பாக அவளை ஏற்க எழுந்தானே – அதுபோலக் கடனே என்று அவன் வாழவும் அதற்கு விதியே என்று அவள் பணிந்து ஏற்பதுமா? சுமித்ராவுக்கு அவமானத்தால் உடல் முழுவதும் குன்றியது. முகம் கன்றியது. அந்த அணைப்பை எப்படி பிரிய மில்லாதபடி ஓர் ஆடவன் அவளைத் தொடுவதை அனுமதிப் பதா? அதைவிட உடம்பெல்லாம் நெருப்பைக் கொளுத்திக் கொண்டு விடலாம் என்று கூட அந்தப் பத்தொன்பது வயதுப் பாவைக்குத் தோன்றியது.

சாவைப்பற்றி நினைத்ததும் சுமித்ராவின் முகம் மலர்ந்தது. செத்துவிட்டால் இந்த வேதனை இராதல்லவா? ஆனால்... சே சே இது என்ன முட்டாள்தனம்? தற்கொலையினால் அவளது பிரச்சினை தீர்ந்து விடலாம். ஆனால் அப்பா அவளை விட்டால் அவருக்கு வேறு யாரும் இல்லையே.

பின்னே என்னதான் செய்வது? அந்த வாழ்வு வாழ சுமியால் முடியாது. முடியாது. முடியாது. ஆயிரம் தரம் ஆனாலும் அது முடியாதுதான். அப்படியானால் சுமிக்கு வாழ்வே இல்லையே? கண்ணை மறைத்து விழுந்த கூந்தல் சுருளை ஆத்திரத்துடன் விலக்கினாள் சுமித்ரா. வாழ்வு என்றால் ஓர் ஆணுடன் இணைவது ஒன்றுதானா? இத்தனை காலம் சுமித்ரா வாழவில் லையா? சிரிக்கவில்லையா? மகிழவில்லையா? இதுபோல இன்னமும் மிச்சமுள்ள வாழ்நாளைக் கழிக்க முடியாதா? முடியும். முடியும். முடியும்.

ஏதோ ஒரு முடிவுக்கு வந்துவிட்டதுபோல் சுமித்ராவின் மனம் சற்று அமைதி பெற்றது. ஒரு பெருமூச்சுடன் நிமிர்ந் தாள். இன்னமும் கண்ணாடியின் முன்னேயே நிற்பதை உணர்ந்து அகன்றாள். அறையின் ஒரு புறத்திலிருந்த தாயின் படத்தருகே சென்றாள். மகளின் தவிப்பை உணராததுபோல புன்னகையுடன் பொலிந்தாள் தாயார். மனம் ஒன்றிய வாழ்வு என்பார் அப்பா. அந்த வாழ்வின் நிறைவு பொலிந்த திருமுகம் அந்தத் தாயின் திருமுகம். தாயின் முகத்தைப் பார்த்ததும் தன் இழப்பு பெரிய அளவில் தெரிந்தது மகளுக்கு. நின்றிருந்த கண்ணீர்த் துளிகளில் ஏதோ ஓர் இதம் தெரிந்தது சுமித்ரா வுக்கு. ஒரு சோபாவை இழுத்துப் போட்டு அதில் ஒரு பக்க மாகச் சாய்ந்து தாயின் படத்தைப் பார்த்தபடி அமர்ந்தாள். அன்னையின் மென்கரம் மெல்லக் கூந்தலை வருடுவதுபோல் இருந்தது. கன்னங்களில் கண்ணீர்க் கறையுடன் அப்படியே உறங்கிப் போனாள்.

★ ★ ★

காலையில் வழக்கம் போல் ஆறுமணிக்கு சுமித்ரா விழித் தாள். முருகன் பெயரை முணுமுணுத்து விட்டுக் கண்ணைத்

திறந்தபோது சூழ்நிலை புரிந்தது. மனதை அழுத்திய பாரத்தை ஒதுக்க முயன்றவளாக எழுந்தாள்.

இரவில் எந்நேரம் படுக்கச் சென்றாலும் சரி; காலை ஆறு மணிக்கு மேல் தூங்கக்கூடாது என்பது சுமித்ராவுடைய தாயார் சாருமதியின் கண்டிப்பான கட்டளை. அதே பழக்கத்தில் சுமித்ரா எழுந்து உடற்பயிற்சிகளை முடித்தாள்! குளித்துவிட்டு வந்த தும் சற்று நின்றாள். அவளது அறையை விட்டு வெளியே வருவதானால் அந்தப் பொதுவான படுக்கை அறையின் வழியா கத்தான் செல்ல வேண்டும். தந்தையின் ஏற்பாடு அட அப்பாவே!

திருமணம் ஆனபிறகு சுமித்ராவும் அவளுடைய கணவ னும் இணைந்து வாழ்வதற்காக இந்தப் பகுதியை ராமநாதன் புதிதாகக் கட்டினார். அடிப்படை அமைப்புகள் அவளுடைய யோசனைகள் தான், கணவன் – மனைவி இருவருக்கும் பொது வாக ஒரு விசாலமான மிக பெரிய அறை. அந்த அறையின் நுழைவாயிலை ஒட்டி ஒரு சோபா செட், டெலிபோனுடன் ஒரு மேசை முதலியன. பின் பகுதியில் பாதி மறைவான மெல்லிய திரைக்கு அப்பால் பெரிய கட்டில்; அந்த அறையின் இடப்புறமாக சுமித்ராவின் தனியறை. அது குளியலறையுடன் கூடியது. வலப்புறமாகச் சந்திரனின் அறை. அதுவும் சகல வசதி களுடனும் கூடியது. இரு அறைகளில் எந்த அறைக்குச் செல்வதானாலும் பொது அறை வழியாகச் செல்ல வேண்டும். இப்போதும் சந்திரன் பொது அறையில் இருந்ததால் அவனை அவள் சந்தித்துத்தான் ஆக வேண்டும்.

ஒரு பெருமூச்சுடன் கதவைத் திறந்து கொண்டு மெல்ல வெளியே வந்தாள் சுமித்ரா. அங்கே கட்டிலில் அமர்ந்திருந்த சந்திரனின் உணர்ச்சியற்ற பார்வையை எதிர்நோக்க வேண்டி யிருந்தது. பார்வையை விலக்கிக் கொண்டு திரும்பியவள்

தயங்கி நின்று மீண்டும் அவளைப் பார்த்தாள். இரவு கண்ட அதே உடையுடன் அவன் அசையாமல் இருந்தான். இரவில் அவனும் சரியாகத் தூங்கவில்லை என்பதை விழிகளின் சிவப்பு விளக்கியது.

மனதில் பொங்கிய எண்ணங்களை அடக்கியவாறு ''அந்தப் பக்கம் உள்ளது உங்கள் அறை'' என்றாள்.

''என் அறை'' என்று எழுந்தான் அவன்.

''ஆமாம். இந்தப் பக்கம் என் அறை அதேபோல் அந்தப் பக்கம் உங்களுக்கு உள்ளே வாருங்கள்'' என்று அந்தக் கதவைத் திறந்து கொண்டு உள்ளே சென்றாள் அவள். ''அந்தப் பக்கம் குளியலறை. அந்த ஓரத்தில் ஆபீஸ் அறை. இந்த அலமாரிகள் எல்லாம் உங்கள் ஆடைகள்.''

ஒரு அலமாரிக் கதவைச் சந்திரன் திறந்தான். வரிசையாக் கோட்டுக்களும் கால்சராய்களும், சலனமற்ற முகத்துடன் மற்ற கதவுகளையும் ஒவ்வொன்றாகத் திறந்தான். ஒன்றில் முழுக்கை ஷர்ட்டுகள்; ஒன்றில் லிலாக்குகள், பாண்ட்கள், டைகள், டைபின் க்ஃப்லிங்க்ஸ். சந்திரன் நிதானமாகத் திரும்பி மனைவியைப் பார்த்தான். ''விலையா?'' என்றான் சாவதானமாக.

ஒருகணம் சுமித்ரா விக்கித்து நின்றாள். விலை என்கிறானே. இவன் சம்மதம் இல்லாமலா விற்று விட்டார்கள்? அல்லது வாங்கி விட்டார்கள்? தலையைத் திருப்பிக் கொண்டு ''எனக்குத் தெரியாது. எல்லாம் அப்பாவின் ஏற்பாடு'' என்றாள். கூடவே தானும் ''அவர் நிறத்துக்கு'' இந்த நிறம் பொருத்தமாக இருக்கும், ''அவரது உயரத்திற்கு இந்த டிசைன் நன்றாக இருக்கும்'' என்று வாங்கியதும் அடுக்கியதும் நினைவில் வந்ததும் நெஞ்சில் வலி உண்டாயிற்று. ''உங்களுக்கு இப்போது காபி வேண்டும் அல்லவா...''

''குளித்த பிறகுதான் அதுவும் காலைச் சிற்றுண்டியோடு தான்'' என்றான் அவன் சுருக்கமாக. ''முதலில் பத்திரிக்கை வேண்டும்.''

கதவின் அருகே வெளியே ஒரு தட்டில் வைக்கப்பட்டிருந்த தமிழ், ஆங்கில தினசரிகளைக் கொண்டு வந்து கொடுத்தாள் சுமித்ரா.

''பலகாரம் இங்கே கொண்டு வரவா?''

''உன் அப்பா எப்போது சாப்பிடுவார்?''

''எட்டரைக்கு கீழே சாப்பாட்டு அறையில் சாப்பிடுவார்.''

''நானும் அவரோடு சாப்பிடுகிறேன்?''

''சாப்பிடும் நேரத்துக்கு நான் வந்து அழைத்துச் செல்லுகிறேன்'' என்று வெளியேறினாள் சுமித்ரா. ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பாராமல் கண்ணாடியை, அலமாரியை, சன்னலை, அதற்கு வெளியே தோட்டத்தை என்று எதை எதையோ பார்த்தபடி பேசி முடித்தாயிற்று. சற்று நிதானமாக மூச்சு விட்டுவிட்டுத் தோட்டத்திற்குச் சென்றாள். வழக்கம்போல மலர்களைப் பறித்துக் கொண்டு வந்து தாயின் படத்திற்குச் சூட்டினாள். ஒற்றை ரோஜாவைக் காதோரமாகச் செருகிக் கொண்டு திரும்பினாள்; இனி...

கண்ணீர் இதோ இதோ என்று ரெடியாகிக் கொண்டு இருந்தது. இதோடு அப்பாவை எப்படிப் பார்ப்பது? ஆனால் அவரையும் பார்த்துத்தான் ஆகவேண்டும். மீண்டும் ஒரு பெரு மூச்சுடன் தந்தையை நாடிச் சென்றாள்.

தந்தையின் பகுதியில் வரவேற்பு அறையில் காபிக் கோப்பைகளும், ஜக்கில் வென்னீர், டிகாஷன், பால் எல்லாம்

இருந்தன. அவைகளின் முன்னே ராமநாதன் யோசனையோடு உட்கார்ந்திருந்தார். சுமித்ரா வரக் கண்டதும் சட்டென முகம் மலர்ந்தார். ''வந்துவிட்டாயா கண்ணம்மா? இனி நானே தான் கலந்து கொள்ள வேண்டுமோ என்று இப்போதுதான் நினைத்தேன். பாப்பா மாப்பிள்ளை காபி குடித்தாயிற்றா?'' என்று ஒரு மரியாதை கலந்த அன்புடன் மாப்பிள்ளையைப் பற்றி விசாரித்தார்.

''பெரிய மரியாதை'' என்று சுமித்ராவுக்கு எரிச்சல் மூண்டது, காட்ட முடியாமல் ''காலை உணவோடுதான் காபியும் குடிப்பாராம் அப்பா'' என்று தந்தைமின் எதிரே அமர்ந்தாள். காபியை இரு கோப்பைகளில் கலந்தாள். ஒன்றை தந்தைமிடம் கொடுத்து விட்டு மற்றதை அவள் எடுத்துக்கொண்டாள்.

சிறுவயதில் இருந்து இது ஒரு பழக்கம். காலை ஏழரை மணிக்கு சுமித்ராவும் அவளுடைய தாயாரும் குளித்து முடித்து விட்டு இங்கே வருவார்கள். பல் துலக்கி விட்டுப் பத்திரிகையும் கையுமாக ராமநாதன் காத்திருப்பார். மூவருமாக அரட்டை அடித்தபடி காபி அருந்துவார்கள். அரைமணி நேர மாநாடு முடிந்தபின் ராமநாதன் குளிக்கப் போவார். சாருமதி இறந்த பிறகும் சுமியும் அவளுடைய தகப்பனாரும் இந்தப் பழக்கத்தை விடாது அனுசரித்தனர்.

காபி முடிந்தபின் சுமித்ரா தன் சித்தியை நாடிச் சென்றாள். அந்த அம்மாள் முதல் நாள் செய்த வேலையின் அலுப்பில் அவ்வளவு நேரம் தூங்கிவிட்டு அப்போதுதான் கண் மலர்ந்தாள்.

''என்ன சித்தி படுக்கை விட மாட்டேன் என்கிறதா என்று கேலியாக விசாரித்தபடி அவள் அருகே வந்து அமர்ந்தாள் சுமித்ரா.

''குளித்து விட்டாயாடி கண்ணு? நான் சொல்ல மறந்து விட்டேனே என்று நினைத்தேன். ஆனால் அக்காவின் பெண் அறிவு குறைவாகவா இருப்பாய். ஆமாம் மாப்பிள்ளை...''

''நீங்கள் காபி குடித்தாயிற்றா சித்தி'' என்று அவசரமாகக் கேட்டாள் சுமித்ரா.

''எங்கே? ஊகூம். கொஞ்சம் முந்தி முருகு வந்து கேட்டான். ''பொறு பொறு. பல் விளக்கி விட்டுக் கூப்பிடுகிறேன்'' என்றேனா? அப்படியே திரும்பிப் படுத்துத் திரும்பவும் தூங்கிப் போனேன். இப்போது கொண்டு வரச் சொல்லு சுமி. நான் சீக்கிரமாய்ப் பல் துலக்குகிறேன்'' என்று எழுந்தாள் சாந்தா. பற்பசையை எடுத்துக்கொண்டே ''நீ சும்மா இருந்தால் என் பெட்டியை அடுக்கி வையேன் சுமிம்மா'' என்றாள்.

''சரி சித்தி, சித்தி. நீங்கள் இன்றே போக வேண்டும் என்றால் எனக்குப் பிடிக்கவே இல்லை'' என்று சித்தி அவிழ்த்து வீசியிருந்த சரிகைச் சேலைகளை எடுத்துப் படுக்கையில் ஒருங்கு சேர்த்தாள் சுமித்ரா.

''என்ன செய்வது! இந்தச் சமயம் பார்த்து உன் சித்தப்பாவுக்குத் தொழிற்சாலை விரிவுபடுத்தும் வேலை வந்து சேர்ந்தது. லாவண்யாவுக்கும் பையன்களுக்கும் பரீட்சை. லாவண்யா தான் உன் கல்யாணம் பார்க்கவில்லை என்று குதித்துக்கொண்டு இருந்தாள். பையன்கள் பரவாயில்லை. விடுமுறையில் அவர்கள் பள்ளியிலிருந்து காஷ்மீர் சுற்றுலா போகிறார்களே. அதில் கவனமாக இருக்கிறார்கள். அடுத்த லீவில் அத்தானைப் பார்க்கலாம் என்று சொல்லியிருக்கிறேன்...''

''இதோ வருகிறேன் சித்தி'' என்று – எழுந்து வெளியே சென்றாள் சுமித்ரா, ஒரு வேளையாளை அழைத்துக் காபி

கொண்டு வரச் சொல்லி விட்டு மீண்டும் உள்ளே வந்து பெட்டியை இழுத்தாள் சித்தி. ''குளியலறையில் சேலை ஏதாவது கிடக்கிறதா?''

'கிடந்தால் அப்புறமாக அனுப்பு. அடேடே சுமிக்குட்டி நான் முன்புபோல எண்ணிக் கொண்டு உன்னை ஏவுகிறேன் பார். அங்கே மாப்பிள்ளை உன்னை காணோமே என்று தேடிக் கொண்டு இருப்பார் போ, போம்மா, என் பெட்டி கிடக்கட்டும்'' என்று விரட்டினாள் சாந்தா.

''டிபன் சாப்பிட எப்போது வருகிறீர்கள் சித்தி? காலைக்கு என்று ஸ்பெஷலாக பாதாம் அல்வாவும் தயிர் வடையும் நாயர் போட்டிருக்கிறான்'' என்றாள் சுமித்ரா தன் போக்கில் சேலைகளை அடுக்கியபடி.

''அய்யோ அய்யோ சொல்லாதேடி நான்தான் ''டயட்''டில் இருக்கிறேனே. நீ வேறு பாதாம் அல்வா தயிர் வடை என்று தூண்டிவிடாதே. இருக்கிற குண்டு போதும் என்று சற்றுத் தடித்த தன் தேகத்தை குறையுடன் பார்த்தாள் சித்தி.

''கொஞ்சம் சித்தி'' என்று புன்னகையுடன் கொஞ்சினாள் சுமித்ரா.

''உதைப்பேன் உன்னை. முதலில் நீ ஓடு. போய் மாப்பிள்ளையை கூப்பிடு. அவர் மொக்குவார். பாதாம் அல்வா என்ன? ஓடு ஓடு'' என்று காபியை எடுத்தாள் சாந்தா.

''லேசாகச் சிரித்துவிட்டு எழுந்து சென்றாள் சுமித்ரா. மற்ற விருந்தினர் எல்லோருக்கும் உணவு சென்றதா என்று விசாரித்தாள். சாப்பாட்டு மேசையை கவனித்துவிட்டு மீண்டும் மாடிக்குச் சென்றாள்.

சந்திரன் பொது அறையில் இல்லை. எனவே அவனது அறைக் கதவை தட்டினாள்.

''உள்ளே வரலாம்'' என்று சந்திரனின் குரல் கேட்டது. கதவைத் திறந்து கொண்டு சுமித்ரா உள்ளே சென்றாள்.

அவன் தன் கையிலிருந்த பத்திரிக்கையைத் தாழ்த்திக் கொண்டு அவளைப் பார்த்தான்.

''சாப்பிட வாருங்கள்'' என்றாள் சுமித்ரா.

''அவ்வளவுதானா'' என்றான் நிதானமாக!

''வே... வேறு என்ன?'' என்றாள் அவள் திகைப்புடன்.

அவன் நேர் பார்வையாக அவளைப் பார்த்தான். அவளுக்குப் புரிந்து விட்டது. இரவில் அவளது துடுக்கான பேச்சுக்கு விளக்கம் கேட்கிறான். என்ன பதில் சொல்லுவது? குற்றம் புரிந்தவன் அவன்தான். எனினும் இரவை மட்டிலும் எடுத்துப் பார்க்கையில் அவள்தான் பணத் திமிரில் பேசியதாகத் தோன்றும். ஆனால் தன் தப்பு தன் உள்ளத்துக்குத் தெரியாதா? அனாயாசமாக அவளைக் குற்றவாளிக் கூண்டில் நிறுத்துகிறானே. சுமித்ராவுக்கு ஆத்திரம் வந்தது. அடக்கினாள். ஒரு பெண்ணுக்கு ஐம் புலனிலும் அடக்கம் வேண்டும் என்பாள் அன்னை சாருமதி. ''அதிலும் பணக்காரன் பெண் அதிக கவனத்துடன் இருக்க வேண்டும். ஓர் ஏழை சற்று விட்டேற்றியாகப் பேசினால் ''பாவம் என்ன துயரமோ'' என்பார்கள். அதேமாதிரி பணக்காரி நடந்தால் பணத்திமிர் என்பார்கள். பணத்தால் பல வசதிகள் உண்டுதான். ஆனால் இந்த மாதிரித் துண்பங்களுடன் இருப்பதால் பேச்சில் நடப்பில் வெகு கவனத்துடன் இருக்க வேண்டும்'' என்பார் நேற்று ஒருதரம் நாவடக்கம் இன்றிப் பேசியதன் விளைவு இன்று குற்றவாளியாக நிற்க நேர்ந்திருக்கிறது. இனியேனும்

கவனத்துடன் இருக்க வேண்டும் என்று நினைத்தாள். கூடவே அவனுக்கு என்ன பதில் சொல்வது என்று புரியவும் இல்லை. எனவே பேசாமல் நின்றாள்.

கணநேரம் அவள் கண்களில் கடும் சீற்றம் தோன்றியது... மறுகணம் சாவதானமாகச் ''சாப்பிடப் போகலாம்'' என்று எழுந்து விட்டாள். கையில் இருந்த பத்திரிகையை மடித்துப் போட்டு விட்டு முன்னே நடந்தான். சுமித்ரா பேசாமல் அவனைப் பின் தொடர்ந்தாள்.

4

வெகு பிரியத்துடன் சந்திரனை எதிர் கொண்டார் ராம நாதன். ''உட்காருங்கள் மாப்பிள்ளை. நாயர், மாப்பிள்ளைக்கு இன்னும் நிறைய அல்வா வைப்பா. சாப்பிடுங்கள் மாப்பிள்ளை. மிளகாய்ப் பொடிக்கு நெய்... அடேடே சுமிம்மா நீ சாப்பிட வில்லையா? ஓ... மாப்பிள்ளை'' என்று தடுமாறி நிறுத்தினார்.

''நீயும் உட்காரேன் சுமித்ரா'' என்றான் சந்திரன்.

''நான் பிறகு சாப்பிடுகிறேன்'' என்று தலை நிமிராமல் பதில் சொல்லிவிட்டு தயிர் வடையைக் கிண்ணத்தில் எடுத்து வைத்தாள் சுமித்ரா.

''ஏனோ? வழக்கமாக நீ மாமாவோடுதானே சாப்பிடுவாய்? இன்று மாறுவானேன்? உட்கார். நாயர், சுமித்ராவுக்கும் பரிமாறப்பா'' என்றான் அவன் நிதானமாக.

உத்திரவா என்று உள்ளூரப் புகைந்த போதும் நாயரைப் போலவே சுமித்ராவும் அந்தக் குரலுக்குப் பணிந்தாள். ஆனால்

இரண்டொன்றைக் கொறித்து விட்டு எழுந்தும் விட்டாள். ''அலுவலகம் போகிறீர்களா அப்பா?'' என்று தந்தையிடம் கேட்டாள்.

''ஆமாம் கண்ணம்மா.''

''உங்களுக்கு டிரஸ் எடுத்து வைக்கிறேன்'' என்று கை கழுவி விட்டுப் போனாள் சுமித்ரா.

''இன்று அவளுக்கு வெட்கம் வந்து விட்டது மாப்பிள்ளை. அதுதான் ஓடுகிறாள்'' என்று சிரித்தார் ராமநாதன். பிறகு குரலைச் சற்றுத் தணித்துக் கொண்டு, ''உங்களிடம் ஒன்று சொல்ல வேண்டும் மாப்பிள்ளை, என் சாரு, அவள்தான் நம் சுமியின் அம்மா, அவள் இறந்த பிறகு எனக்கு இந்த உலகத்தில் எல்லாமே சுமி மட்டும்தான். ஏன் என் உலகமே சுமிதான் என்று சொல்லலாம். நான் உண்ணுவது, உறங்குவது, தொழிலைப் பார்ப்பது, பேசுவது, சிரிப்பது என்று எல்லாமே என் மகளுக்காகத்தான். அவளைப் பாராமல் என்னால் வாழ முடியாது மாப்பிள்ளை. அதனால்தான் நீங்கள் இங்கேயே தங்கி வசிக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டேன். உங்களுக்கு ஒரு சின்ன சங்கடம் என்றாலும் என்னிடம் சொல்லுங்கள். நான் தீர்த்து வைக்கிறேன். ஆனால் மாமனார் வீட்டில் இருப்பதா என்று மட்டும் எண்ணி... எண்ணி... என்னை விட்டு''

சுத்தமாக இருந்த இடது கையால் மாமனாரின் இடக் கரத்தைப் பற்றினான் சந்திரன். ''இதெல்லாம் என்ன பேச்சு மாமா? வாருங்கள் கை கழுவலாம். உங்களோடு நானும் அலுவலகத்துக்கு வரப்போகிறேன்'' என்று எழுந்தான்.

''இன்றேயா மாப்பிள்ளை? கல்யாணக் களைப்புத்தீர இரண்டு நாட்கள் ஓய்வெடுத்தபின்...''

சந்திரன் சிரித்தான். ''என்னைவிடப் பத்து மடங்கு அலைச் சலும் களைப்பும் உங்களுக்கு இருக்கும். நீங்களே கிளம்பி விட்டீர்களே மாமா, நானும் வருகிறேன்'' என்று பேச்சை முடித்துவிட்டு மாடிக்குப் போனான்.

ராமநாதன் வேகமாகத் தன் அறைக்குப் போனார். அங்கே சுமித்ரா தந்தைக்கு வேண்டிய சில பேப்பர்களை எடுத்துச் சிறு கைப் பெட்டிக்குள் வைத்துக் கொண்டிருந்தாள். ''பாப்பா, இங்கே நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன். நீ மாப்பிள்ளைக்கு வேண்டியதை எடு. அவரும் என்னோடு அலுவலகம் வருகிறா ராம்'' என்று அவளை அனுப்பினார்.

தங்கள் பொது அறையில் சுமித்ரா தயக்கத்துடன் நின்றாள். இந்த அருமையான கணவனுக்கு வேண்டியதை என்று அவள் எதைச் செய்வது? சோதனை தான்.

சுமித்ரா தயங்கி நிற்கையிலேயே சந்திரனின் அறைக் கதவு திறந்தது. தூய வெண்ணிறத்தில் முழுக்கை ஷர்ட்டும் பான்ட்டும் அணிந்து கரு நீலத்தில் சிறு சிவப்புக் கோடுகள் இட்ட டை கட்டிக் கொண்டு வெளியே வந்தான் சந்திரன், சுமியின் மனத்தில் அவனது தோற்றம் வெகு கனமாக விழுந்தது.

வெளியே சுமித்ரா நிற்பதைக் கண்டதும் அவன் ''என்ன?'' என்றான்.

''ஓ ஒன்றுமில்லை, உங்களுக்கு உதவி செய்ய...''

''எனக்கு உதவியா?'' என்று அவன் நகைத்தான். ''டை கட்டி ஷூ மாட்டி இதெல்லாமா? இத்தனை நாள் யார் செய்தார்களாம்?''

''எனக்குத் தெரியாது. அப்பாதான் அனுப்பினார்'' என்று எரிச்சலோடு கூறினாள் சுமித்ரா.

''இல்லா விட்டால் வந்திருக்கமாட்டாயா?''

சுமித்ராவின் பொறுமை அடியோடு மறைந்து, ''நம் வரவை விரும்பாத இடத்துக்குச் செல்வது எப்படி?''

''அப்படி நான் சொன்னதில்லையே.''

''வாயால் சொன்னால்தானா?''

''அல்லாமல் கழுத்தைப் பிடித்துத் தள்ளினேனா?''

மோக்கக் குறையும் அனிச்சம் என்றார் வள்ளுவர். முந்தைய நாள் அவனது பெருமூச்சும் நடையும் நினைவு வந்தது. சினத்தை மிஞ்சிக்கொண்டு வேதனை பெருகியது.

இண்டர்காம் ஒலித்தது. பழக்கத்தில் சட்டென்று போனை எடுத்தாள் சுமித்ரா. ராமநாதன் தான்.

''என்னப்பா?''

''மாப்பிள்ளை சற்றுப் பின்னே வந்தால் பரவாயில்லை சும்மா. வெள்ளை ஃபியட்டில் வரச் சொல்லு'' ராமநாதனின் குரலில் நகை கலந்தது.

''எனக்கும் புரியும் கண்ணம்மா. ஒரு தலைமுறை முந்தி யவன்தான் என்றாலும் நானும் ஒரு காலத்தில் புது மாப்பிள்ளை யாக இருந்தவன்தான்.''

மலங்க மலங்க விழித்தபடி ''என்னப்பா...'' என்று சுமித்ரா கேட்கையிலேயே சந்திரன் சுமித்ராவின் கையில் இருந்து ரிசீ வரைப் பற்றித் திருப்பிப் பேசினான். ''நான் தயாராகி விட்டேன் மாமா. சேர்ந்தே போகலாம்'' என்று சொல்லி போனைக் கீழே வைத்தான்.

''நாம் மாலையில் நம் பேச்சைத் தொடரலாம் சுமித்ரா, அதுவரை விஷயம் நமக்குள் இருந்தால் போதும். புரிகிறது அல்லவா?'' என்று வெளியேறினான் சந்திரன்.

கூடவே சென்று இருவரையும் வழியனுப்பிவிட்டு திரும் பினாள் சுமித்ரா. வந்ததும் அவசரம் அவசரமாகக் கட்டிலில் கிடந்த மலர்களை அகற்றினாள். எவ்வளவு பூக்கள்... இது போதாது என்று கட்டிலின் அருகே சிறு வட்ட மேஜையில் ஒரு வெள்ளிக்கூடை நிறைய ரோஜா இதழ்கள் வேறு நெஞ்சு கனக்க அத்தனையையும் குப்பைக் கூடையில் கொட்டினாள்.

''பெருக்க வரட்டுமா அம்மா?'' என்று கதவைத் தட்டி னாள் வேலைக்காரி ராஜம்.

''வா, வா'' என்று அவளுக்கு ஒதுக்கிக் கொடுத்தாள் சுமித்ரா.

பெருக்கித் துடைத்துவிட்டு இரு குளியலறைகளிலும் கிடந்த துணிகளை எடுத்துக்கொண்டு சுமித்ராவும் கீழே இறங் கிச் சென்றாள்.

சாந்தாவை வழியனுப்பி விட்டு விமான நிலையத்தி லிருந்து திரும்பியபோது சுமித்ராவுக்கு உலகம் எல்லாம் வெறு மையாகி விட்டாற்போலத் தோன்றிற்று.

சரி போகிறது. போனால் போகட்டும் என்று எத்தனையோ தடவை நினைத்துப் பார்த்தும் மனம் அடங்கவில்லை. நம்பி னோமே நல்லவன் என்று எண்ணி ஏமாந்து போனோமே என்ற தவிப்பை அடக்க முடியவில்லை. ஏதோ ஒரு சேலை சற்று கிழிந்து போயிற்று; யாருக்காவது தூக்கிக் கொடுத்துவிட்டு வேறு வாங்கிக் கட்டலாம் என்பதற்கு இல்லையே. இனி மாற்ற முடியாத இமாலயத் தவறு நேர்ந்து விட்டதே. இந்தத்

தவறோடு இளிக்காலம் முழுமையும் கஷ்டப்பட வேண்டுமே மீள வழியே இல்லையே என்ற ஆற்றாமை பொங்கியது. காரை ஓட்ட முடியாமல் கை பதறியது. 'சவுந்தரிய நர்சரி அருகில் காரை நிறுத்திவிட்டுச் சற்று நேரம் அசையாமல் அமர்ந்தாள்.

அதற்குள் அங்கே பணியாற்றும் ஒருவன் அவளை இனம் கண்டு ஓடி வந்தான். ''என்னம்மா வெளியேயே இருக்கிறீர் களே. செடிங்க பார்க்கலை வைலட்டிலே புதுசா ஒரு அல்லி வந்திருக்கிறது...''

''பார்க்கலாமே.'' எப்போதுமே இங்கே வரும்போது சுமித்ராவுக்கு மகிழ்ச்சியாக இருக்கும். இன்று இதமாக வேணும் இராதா? மனதின் பாரமும் சற்றேனும் குறையாதா?

காரைப் பூட்டிவிட்டு நர்சரிக்குள் நுழைந்தாள். உடன் வந்த ஆளை நிறுத்தி ''நானே பார்த்துவிட்டு வருகிறேன் என்று நடந் தாள். குற்றாலத்தின் குளுமையுடன் பன்னிற மலர்களும் செடி கொடிகளுமாய்ப் பொலிந்தது அந்தச் சோலை. நேரம் போவது தெரியாமல் சற்று நேரம் இங்கும் அங்குமாய்ச் சுற்றினாள். மெல்ல மெல்ல மனது சாந்தியடைந்தது. கைக் கடிகாரத்தைப் பார்த்தாள் நேரமாகிவிட்டது.

இனி வீடு செல்ல வேண்டும். வந்திருக்கும் விருந்தின ரைப் பார்க்க வேண்டும். அலுவலகத்திலிருந்து அப்பா திரும்பி விடக் கூடும். அப்பாவோடு சந்திரனும்...

மீள வழியின்றி மீண்டும் சந்திரனிடம் வந்து நின்றாள் சுமித்ரா. எப்படி மீள்வது? தினம் கண்ணால் கண்டு கண்டு பேசி சகித்து சமாளித்தாக வேண்டிய பிரச்னை. இதிலிருந்து மீள்வது எப்படி முடியும்?

தலை குனிந்தவாறு வெளியேறுகையில் பணியாள் மீண்டும் ஓடிவந்தான். 'பார்த்தீர்களாம்மா?'

அவன் எதைச் சொல்கிறான் என்று புரியாமல் ஒரு கணம் விழித்தாள் சுமித்ரா. உடனேயே நினைவு வந்தது. ''ஓ. பார்த்தேனே. நாளை தோட்டக்காரனை அனுப்புகிறேன். இரண்டு கொடி நல்ல கிழங்குடன் அனுப்பிவிடு'' என்று சொல்லிவிட்டு காரில் ஏறினாள்.

மாலையிலும் மாமனும் மருமகனும் ஒன்றாகத் திரும்பி வந்தார்கள். வழக்கம் போலத் தந்தையிடம் ப்ரீஃப்கேஸை வாங்கக் கை நீட்டினாள் மகள். ஆனால் அவர் அதை அவளிடம் கொடுக்காமல் ''பழக்க தோஷம்'' என்று சொல்லிச் சிரித்தார். இனி நீ மாப்பிள்ளையிடம் வாங்க வேண்டும் பாப்பா.''

சுமித்ரா சற்றுத் தயங்கி நிற்கையிலேயே சந்திரன் முறுவலித்தான். ''மாமாவுக்கு வேண்டியதைச் செய்து விட்டு மாடிக்கு வா சுமித்ரா'' என்று சென்றான்.

தந்தையிடம் பெட்டியை வாங்கி பீரோவில் வைத்து விட்டு கலவை செய்த லுங்கி, பனியன் எடுத்துக் கொடுத்தாள். அதற்குள் ராமநாதன் அவசரப்பட்டார். ''போம்மா; அங்கே மாப்பிள்ளை காத்திருப்பார். சீக்கிரம் போ'' என்று விரட்டினார்.

தங்கள் பகுதிக்குள் சுமித்ரா சென்றபோது அவள் அலுவலக ஆடைகளைக் களைந்து மாற்றியிருந்தாள். முகம் கழுவித் தூய வெண்ணிறத் தேங்காய்ப்பூத் துவாலையால் துடைத்துக் கொண்டு வெளியே வந்தாள். சுமித்ராவைக் கண்டதும் அவன் உதடுகள் சற்று ஏளனமாக வளைந்தன; ''எனக்காக நீ செய்வதற்கு ஏதும் இல்லையே'' என்றான் கேலியாக.

மனவாட்டத்தைக் காட்டாமல், ''பின்னே ஏன் வரச் சொன்னீர்கள்?'' எனப் பதிலுக்குக் கேட்டாள் அவள்.

அவனது முகபாவம் மாறியது. சற்று யோசனையோடு ''ஆமாம் வரச்சொன்னேன். ஏனென்றால்... உட்கார் சுமித்ரா

உன்னிடம் சற்றுப் பேசவேண்டும்...'' என்று ஒரு சோபாவில் அமர்ந்தான்.

சுமித்ரா உட்காரவில்லை. ''நான் மாலைச் சிற்றுண்டி எடுத்து வைக்க வேண்டும்'' என்றாள்.

''செய்யலாம்... செய்யலாம்; அதற்குமுன் நான் சொல்ல வருவதைக் கேட்டு விட்டே போ. நம் இருவருக்கும் பிடிக்கிறதோ இல்லையோ; நாம் இருவரும் தான் கணவன் மனைவி என்றாகிவிட்டது. லேசில் மாற்றக்கூடிய விஷயம் இல்லை இது; ஆகவே எலியும் பூனையுமா நிற்பதை விட்டு விட்டு ஒருவரை ஒருவர் சகித்துக் கொள்ள முயற்சிக்கலாம் என்று நினைக்கிறேன்...'' என்று கூறி நிறத்தினான்.

உதடுகளை அழுந்த மூடிக்கொண்டு தரையில் பதிந்த பார்வையுடன் சுமித்ரா அசையாமல் நின்றாள்.

உதட்டை பிதுக்கித் தோளை குலுக்கினான். ''நான் எனக்காக இதைச் சொல்லவில்லை மாமாவின் அதாவது உன் அப்பாவின் மனதை வருத்துவது எனக்குப் பிரியமில்லை. ஏனென்றால் அவரை எனக்குப் பிடிக்கிறது என்று முடித்தான்.

''அந்த மாமா பெற்ற மகளைத்தான் பிடிக்காது போயிற்றாக்கும்'' என்ற உள்ளுரக் குமுறினாள் சுமித்ரா. ''எனக்கும் என் அப்பாவிடம் அக்கறை இருக்கிறது'' என்றாள் உரக்க.

''மிகவும் நல்லது. கூடவே இன்னொன்று. ரகளைகள் ரசாபாசங்கள் எனக்குப் பிடிக்காது.''

''எனக்கும் பிடிக்காது'' என்றாள் சுமித்ரா வேகத்துடன்.

''மிக மிக நல்லது. போய்ச் சிற்றுண்டி எடுத்து வை. நான் மாமாவுடன் வந்து சாப்பிடுகிறேன், என்று அமர்த்தலாக அவளை அனுப்பி வைத்தான் சந்திரன்.

''உபதேசம் முடிந்து விட்டதாக்கும்'' என்று புகைந்தபடி பேசாமல் திரும்பிச் சென்றாள் சுமித்ரா.

இரண்டு நாட்கள் சென்ற பின்னர் சந்திரன் வீட்டுக்கு மணமக்கள் மறுவீடு சென்றனர்.

சந்திரனின் குடும்பத்தார் தாம்பரத்தில்தான் வசித்தார்கள். அனால் சொந்த ஊர் மதுரைப் பக்கத்தில் ஒரு சிறிய கிராமம். அந்த கிராமத்தில்தான் மறுவீடு நடக்க வேண்டும் என்று சந்திரனுடைய தந்தை சொல்லிவிட்டதால் மணமக்கள் அங்கே சென்றார்கள்.

கிளம்புகையில் ராமநாதன் மகளைத் தனியே அழைத்தார். ''சுமி இந்த பணத்தை வைத்துக்கொள். ஒருகால் அங்கே தேவைப்படலாம்'' என்று ஐந்து கத்தை ரூபாய் நோட்டுகளை அவளிடம் கொடுத்தார்.

நோட்டு கட்டுக்களைக் கவனித்துவிட்டு ஐந்தாயிரம் ரூபாய்? இவ்வளவு பணம் எதற்கு அப்பா? அங்கே எனக்கு என்ன செலவு இருக்கப் போகின்றது? என்று வினவினாள் மகள்.

''உனக்கு எந்த செலவும் இராதம்மா. ஆனால் உன் மாமனார் இருக்கிறாரே அவருக்கு வரவு செலவு இரண்டின் தொடர்பு பற்றித் தெரியும் போல எனக்குத் தோன்றவில்லை. கைமீறிச் செலவு செய்துவிட்டு அவர் விழித்தால் கொடு' என்றார். பிறகு அவரே ''இதை மாப்பிள்ளையிடமே கொடுத்திருப்பேன் கண்ணம்மா ஆனால் சம்பந்திக்கு இது அவசிய மற்றுப் போகிறது என்று வைத்துக்கொள். அவருடைய தகப்பனாரைப் பற்றி நான் தப்பாக எண்ணிவிட்டதாக மாப்பிள்ளை மனம் சஞ்சலப்படக்கூடாது பார் நீ வைத்திருந்து சமயமறிந்து அவர்கள் மனம் நோகாமல் கொடு. ஜாக்கிரதை அம்மா என்னிடம் இருக்

கிறது கொடுக்கிறேன், என்பது போல் தோன்றிவிடக் கூடாது'' என்று எச்சரித்தார்.

''கொஞ்சம் தெரிந்தால் என்ன?'' என்று வெறுப்புடன் நினைத்தாள் சுமித்ரா. இந்த அப்பா இவ்வளவு பார்க்கிறாரே. உண்மை தெரிந்தால் எவ்வளவு துடித்துப் போவார்? அதைப் பற்றி அங்கே யாரும் கவலைப்படவில்லையே. ஒரே மகளின் வாழ்வு வேதனையாகி விட்டது என்று ஆனால் அந்தத் தந்தையின் மனம் எப்படித் தவிக்கும். என்று, அங்கே யாருமே எண்ணிப் பார்க்கவில்லையே. நினைத்துப் பார்த்தால் சந்திரன் விஷயம் பிறந்த வீட்டில் எல்லோரும் அறிந்தது என்றே சுமித்ராவுக்குத் தோன்றியது.

வணங்கி எழுந்தபோது மாமியார் சற்று பயத்துடன் மகனைப் பார்த்து சிரிக்க முயன்றது நினைவுக்கு வந்தது. அப்புறம் அந்த இரு நாத்தனார்களும் சந்திரனைப் பார்த்ததும் அடுத்து உடனேயே ஒருவரை ஒருவர் பார்த்ததும் படம்போல் நினைவில் ஓடியது. ஒரு முறையல்ல சுமித்ரா கண்டு கொண்ட அளவிலேயே மூன்று தடவைகள். ஆகக் குடும்பத்தில் எல்லோருக்கும் தெரியும். அதாவது எல்லோரும் அறிய சந்திரன் சுமித்ராவை மறுத்திருக்கிறான். பிறகு மற்றவர்களின் வற்புறுத்தல், பணத்தேவை சொந்த ஆதாயம் எல்லாம் கருதி அவளுக்குத் தாலி கட்டியிருக்கிறான். விரும்பாத கணவனுக்கு வந்த வேண்டாத மனைவி அவள் என்று எல்லோருக்கும் தெரியும்! எவ்வளவு அவமானம்!

''என்ன யோசனை பாப்பா?''

''ஆஸ்... ஒ ஒன்றுமில்லை அப்பா. அங்கே யார் யார் இருப்பார்களோ? சித்தி கூட இல்லை. நீங்களும் வரக்கூடாது என்கிறீர்களே என்று நினைத்தேன்'' என்று சமாளித்தாள் சுமித்ரா.

''அதுதான் முகம் வாடிப் போயிற்றா? அம்மா இல்லை அல்லவா பாப்பா நான் தனியாக வருவது உனக்கு நல்லது இல்லையாம். மேலும் யார் இருந்தால் என்ன கண்ணம்மா? நாம் யாரையும் கெடுப்பது இல்லை. நம்மால் ஆன நல்லதை மட்டுமே செய்கிறோம். அதனால் எல்லோரும் உன்னிடம் பிரிய மாகவே இருப்பார்கள்.'' என்றார் அவர் இதமாக.

''முக்கியமானவரின் பிரியம் விட்டுப் போயிற்றே அப்பா'' என்று சுமியின் மனம் அழுதது. ''நான் பெட்டியில் எல்லாம் வைக்கப் போகிறேன் அப்பா'' என்று திரும்பினாள்.

''உனக்கு மாப்பிள்ளையின் துணை இருக்கையில் பயம் என்ன பாப்பா? என்று தந்தையின் குரல் தொடர்ந்து அவள் நெஞ்சைக் கலக்கியது.

மணமக்கள் மதுரையைத் தாண்டியதுமே மௌச்சத்தம் முழங்கத் தொடங்கியது. ஊர் எல்லையிலிருந்து தெருவெங்கும் தோரணங்களுமாக சந்திரனுடைய தந்தை தடபுடல் பண்ணி யிருந்தார்.

ஊரெல்லாம் திரண்டு வந்து பெரிய இடத்திலிருந்து வந்த மருமகளை வேடிக்கை பார்த்தனர். தனித்து நின்றாற்போல் சுமித்ரா தவித்துப் போனாள். சந்திரனுடைய மூத்த சகோதரி சுமதி சில சமயங்களில் அருகே வந்து அணைவாக இருப்பாள். அப்போது பரவாயில்லாமல் இருக்கும். ஆனால் அவளுக்கு வேலை அதிக மாக இருந்தது. எனவே சுமித்ரா தினறினாள். ''எல்லாப் புதுப் பெண்களுக்கும் இது நேர்வது தானே'' என்று நினைத்துப் பார்த்தாள். ஆனால் எல்லாப் பெண்களுக்கும் அவரவர் கணவன் துணை இருந்திருக்குமே. ''நான் இருக்கிறேன்'' என்று காட்டும் ஒரு பார்வை ஒரு புன்னகை போதுமே. சுமித்ரா வுக்கு அது கிட்ட வில்லையே. சுமித்ராவுக்கு எரிச்சல் வந்தது.

தள்ளிரக்கம் கொள்வது சுமிக்கு சற்றும் பிடிக்காது. இப்போது அந்த அளவுக்கு இறங்குவானேன்? பிடிவாதமாகப் புன்னகை புரியலானாள்.

மாலையில் நாட்டியக் கச்சேரி தொடங்கியதும் சற்று ஆறு தலாக இருந்தது. கை, கால், உடல், முகம், கண், புருவம் என்று எல்லாவற்றையும் வெட்டி வெட்டி அந்தப் பெண் ஆடி யது. சிரிப்புக்கூட வந்தன. அவள் என்ன ஆடினாலும் நடனம் தான் புகழ்பெற்ற சினிமா நட்சத்திரம் ஆயிற்றே!

ஓரளவு பெரிய நடிகைதான். நடனம் ஆடியவள் அவளுக்கு எவ்வளவு ரேட் இருக்கும்? ரசகுண்டுகள் பளிச்சிடும் சித்திரப் பந்தல், பூவலங்காரம், புலவு விருந்து எல்லாம் எவ்வளவு ஆகி மிருக்கும்? அப்பா சொன்னது ஒரு வகையில் சரிதான். பணத்தை எண்ணிப் பார்த்து செலவு செய்வதாகத் தெரிய வில்லைதான். ஆனால் ஏன் கணக்குப் பார்த்துக் கஞ்சத்தனம் செய்ய வேண்டும்? காமதேனுவைக் கமிறு கொண்டு கட்டியா மிற்று. இனி மனம் கொள்ளுமட்டும் கறக்க வேண்டியதுதானே. இதற்கு மட்டும் பணக்காரப் பெண்டாட்டி வேண்டுமோ? இதற்கு மட்டும் என்ன? இதற்காக மட்டும்தானே சந்திரன் அவளை மனந்து கொண்டதே இருக்கட்டும் இருக்கட்டும். பணம் என்று அவளிடம் வாய் திறந்து கேட்கட்டும். தலை தூக்க முடியாதபடி ஒரு வார்த்தை கேட்கிறேன் என்று கறுவி னாள் சுமித்ரா.

ஆனால் அந்தோ என்ன ஏமாற்றம்? அவள் வாய் திறந்து அவளிடம் கேட்கவே இல்லை! அது மட்டுமா? அவளாகவே தந்தை சொன்ன மாதிரி சமயமறிந்து அவர்கள் மனம் நோகமல் கொடுக்குமாறும் நேர்ந்தது.

5

கச்சேரியின் நடுவிலேயே கொஞ்சம் கொஞ்சம் பேராகச் சென்று உணவருந்தி விட்டு வந்தார்கள்.

மணமக்கள் சாப்பிடச் செல்லுகையில் ''ஒரு நிமிடம் சந்திரா'' என்று மகனை அழைத்தார் சிவசுந்தரம்.

''என்னப்பா?'' என்று நின்றான் மைந்தன்.

''அங்கே நிற்கவும் முடியாமல் உணவருந்தும் இடத்துக்கு தனியே செல்லவும் முடியாமல் சங்கடப்பட்டாள் சுமித்ரா. அதற் குள் தந்தையும் மகனும் அகன்று விடவே தங்களுக்கு என்று ஒதுக்கப்பட்டிருந்த அறைக்குள் சென்றாள்.

அறைக்குள் சென்று அவள் ஒண்டவும் ''சும்மா கேளடா'' என்று மாமனாரின் அதட்டல் கேட்டுத் திடுக்கிட்டாள்.

பேசுவதற்கு ஆள் இல்லாத இடம் தேடிச் சென்ற அப்பா வும் பிள்ளையும் அந்த தாழ்வாரத்துக்கே வந்து பேசுவார்கள் என்று சுமி கண்டாளா? இப்போது அவர்கள் கண்ணில் படாமல் போகவும் முடியாது. இருந்தால்தான் என்ன? என்ன? என்று தோன்றியது, அங்கிருந்த கட்டிலில் பேசாமல் உட்கார்ந்து கொண்டாள். என்ன விஷயம் என்று தெரிந்து கொள்ளலாமே.

''முடியாது அப்பா'' என்றான் சந்திரன் அடக்கமாக. ஆனால் தெளிவாக.

சிவசுந்தரம் சினமடைந்தார் போலும். ''என்னடா முடியாது என்ன முடியாது என்கிறாய்? உன்னை என்ன கண்டவளிடம்

பிச்சை எடுக்கவா சொல்கிறேன். கட்டின பெண்டாட்டியிடம் கேட்க அவ்வளவு வெட்கமா? மத்ததுக்கு வெட்கமில்...''

''போதும் அப்பா'' அடக்கினான் சந்திரன்.

''ஏண்டா? இங்கே மட்டும் வரவேற்புக்கே எல்லாமாகப் பத்தாயிரத்து நூறு ஆகிவிட்டது அதுபோக...''

''நீங்கள் ஐம்பதினாயிரம் ரூபாய் வாங்கி இருக்கிறீர்கள் அப்பா'' என்று கடுமையாக நினைவுறுத்தினான் மகன்.

தந்தை தாவிக் குதிக்கலானார். வாங்கி நான் மட்டுமே சாப்பிட்டு விட்டேனே? உன் சின்னத் தங்கையின் கல்யாணக் கடன் இருபத்தைந்து ஆயிரம் இருந்ததே அதைக் கொடுத் தேன். மிச்சத்தில் உன் கல்யாணச் செலவு அடங்கவில்லை...''

''ஏன் அடங்கவில்லை? இந்த நட்சத்திர நாட்டியம், புலவு விருந்து எல்லாம் இல்லை என்று யார் அழுதார்கள்?'' அடக்க மாக இரைவது என்றால் என்ன என்று சுமித்ராவுக்கு அப்போது புரிந்தது. சந்திரனுக்கு இவ்வளவு கோபம் வருமா? அவளுக் குப் பயமாகக் கூட இருந்தது.

''அடேய்... அடேய்... மடையா, இதெல்லாம் இல்லாமல் நம் வீட்டுக் கல்யாணம் எப்படி நடக்கும்? அறிவுக்கெட்டு போய்க் கேட்கிறாயே? என்று அதட்டினார் தந்தை.

''எனோ? நம் வீடு என்றால் எல்லோருக்கும் கொம்பா முளைத்து விட்டது? பானுவின் திருமணத்தோடும் ஒரு பத்தர் மிரம் ரூபாயை இப்படித்தான் இறைத்தீர்கள்'' என்றான் சந்திரன் ஆத்திரத்துடன்.

''அதற்காகப் பெரிய இடத்தில் பெண்ணைக் கொடுக்கும் போது கட்டிய துணியோடு அனுப்புவார்களா? வருகிறவர்

களுக்கு ஒரு பொட்டலம் சாம்பார் சாதமும், ஒரு பொட்டலம் தயிர் சாதமும் கையில் அனுப்ப வேண்டுமா?''

''அப்படி இல்லை என்றால் கைக்கு மீறிச் செலவு செய்து தான் ஆக வேண்டுமா?'' என்றான் சந்திரன் விடாமல்.

''மடையா, மடையா உனக்கு மட்டும் திருமணம் ஆகியி ருக்கா விட்டால் நாலு அறை கொடுத்திருப்பேன். அப்படி உன்னை என்னச் செய்யச் சொல்லி விட்டேன்? சுமித்ராவிடம் – உன் சொந்த மனைவியிடம் மூவாயிரம் ரூபாய் – அதுவும் அதிகம் இல்லை. வெறும் மூன்று ஆயிரம் ரூபாய் வாங்கித் தரச் சொல்லுகிறேன். இதற்கு இவ்வளவு தகராறா?'' என்று அசட்டுச் சிரிப்புடன் முடித்தார் சிவசுந்தரம்.

தகராறு இல்லையப்பா, இது முழு மறுப்பு. என்ன ஆனாலும் சரிதான். நான் சுமித்ராவிடம் பணம் கேட்க முடியாது. நீங்கள் யாரும் கேட்கவும் கூடாது'' என்று முடித்து விட்டான் சந்திரன். ''இத்துடன் இந்தப் பேச்சு போதும். வாருங்கள் போக லாம்'' இருவரும் செல்வது தெரிந்தது.

சுமித்ராவுக்கு இனமறியாத திருப்தியும் கண்ணீரும் ஒருங்கே தோன்றின. பணத்துக்காக தன்னை விற்றவன் அவளுடைய கணவன். ஆனால் அடியோடு தன்மானம் அற்றுப் போனவன் இல்லை. ம்ம்... இப்போது சுமி என்ன செய்ய வேண்டும்? அப்பா சொன்னது போலவே இங்கு பணத்தேவை இருக்கிறது. ஆனால் இந்த நிலைமையில் அதை ஈடு செய்வது எப்படி அந்த சுமித்திரையின் அறிவுதான் வழிகாட்ட வேண்டும்.

கணவனும் மாமனாரும் சென்று விட்டார்கள் என்பதை நிச் சயப்படுத்திக் கொண்டு சுமித்ரா மெல்ல வெளியே வந்தாள்.

''நீ சாப்பிட வரவில்லையே'' என்று மாமியார் எதிரே வந்தார்.

நல்லவேளை என்று அவரை நெருங்கி ''ஒரு விஷயம் அத்தை'' என்றாள் சுமி ரகசியமாக.

அவர் இங்கும் அங்கும் கண்ணை உருட்டி ஓட்டினார். ''என்ன? ரகசியமா?'' என்று நாடக மேடை ரகசியம் பேசினார்.

சுமிக்குச் சிரிப்பு வந்தது. ஆனால் அடக்கிக் கொண்டு 'மாமாவிடம் கொடுக்கும்படி அப்பா கொஞ்சம் பணம் அனுப் பினார் அத்தை. நான் எப்படி அவரை அழைத்து கொடுப்பது? உங்களிடம் தருகிறேன். நீங்கள் மாமாவிடம் கொடுத்து விடு கிறீர்களா?'' என்று கேட்டாள்.

''பணமா? கொடேன்'' என்றாள் அந்த அம்மாள் அலட்சியமாக.

நாலாயிரம் ரூபாயை எடுத்து நீட்டினாள் சுமித்ரா. மாமனா ரின் தேவை மூன்று ஆயிரமே. ஆனால் எதற்கும் கூடவே இருக்கட்டும் என்று நாலாயிரம் ரூபாயாகக் கொடுத்தாள்.

ஆனால் ''எவ்வளவு? நாலாயிரமா? நாலு ஆயிரமா? இவ் வளவையும் அந்த மனிதர் கையில் கொடுத்தால் நிமிடத்தில் செலவு செய்து விடுவாரே. நான் கொடுக்க மாட்டேன்'' என்று பணத்தை மடியோடு கட்டிக் கொண்டார் அந்த அம்மாள்.

சுமித்ரா தினறிப் போனாள். பிறகு மெதுவாக ''கூடுத லாக மூவாயிரம் ரூபாய் செலவாகி விட்டதாம் அத்தை. மாமா உங்கள் பிள்ளையிடம் சொல்லிக் கொண்டு இருந்தார். அத னால் கொடுத்து விடுங்கள்'' என்றாள் கெஞ்சுதலாக.

''அய்யோடா, சந்திரனிடம் சொல்லிவிட்டாரா?'' என்று சிறு அச்சத்துடன் முணுமுணுத்தார் மாமியார். ''ச்சு. அப்படியானால்

கொடுத்துவிட வேண்டியதுதான். ஆனால் மூவாயிரம்தானே சொன்னார் என்கிறாய். மூவாயிரத்தைக் கொடுத்துவிட்டு ஆயிரத்தை எனக்கு வைத்துக் கொள்கிறேன். கொஞ்ச நாளைக்கு அப்புறம் எனக்கு ஒரு ஜோடி வளையல் வாங்கு வேணாம்'' என்று சிறு பிள்ளை போலப் பேசிவிட்டு ஆயிரம் ரூபாயை மடியில் செருகிக் கொண்டு போனார் அவர்.

சுமித்ராவுக்கு அழுவதா, சிரிப்பதா என்றே புரியவில்லை. இரு துருவங்கள் போல இந்த இரு குண விசேஷங்களுக்கு இடையே சந்திரன் எப்படி வளர்ந்தான்? மீண்டும் சந்திரனிடம் வந்து நின்றாள் அவள்.

திடீரென்று நினைவு வந்தாற்போல் மீண்டும் திரும்பி வந்த மாமியார், ''நீ சாப்பிடவா'' என்று மருமகளை அழைத்துச் சென்றார். அழைத்துச் சென்றவர் இடம் பார்த்து உட்கார வைக்க வில்லை. அந்த வரிசைக் கடைசியில சந்திரன் இருக்கிறான் பார். பக்கத்து இலையில் உட்கார்ந்து சாப்பிடு என்று கூறி விட்டுப் போய் விட்டார். சுமித்ரா தயக்கத்துடன் நின்றாள்.

''இங்கே என்ன செய்கிறாய் அண்ணி?'' என்று ஒரு குதூகலக் குரல் கேட்டது. சந்திரனுடைய தங்கை பானுமதி, திருமணமாகி ஐந்து மாதங்கள் ஆகின்றன. அவளுக்கும் ஐந்தாம் மாதம் தான்.

அவளைப் பார்த்து வெறுமனே முறுவலித்து விட்டு சுமித்ரா சும்மா நின்றாள்.

''பானு அண்ணியை இங்கே அழைத்துவா'' என்று சந் திரன் குரல் கேட்டது. பானுவுடன் சுமித்ரா சென்றதும் ''உட்கார்ந்து சாப்பிடு'' என்றான் அவளிடம்.

''சும்மா சொன்னால் எப்படி அண்ணா; ஊட்டிவிட வேண்டாமா?'' என்று கன் சிமிட்டினாள் தங்கை.

''இப்போதல்லவா தெரிகிறது நீ ஏன் இப்படி உப்பிப் போனாய் என்று; அவ்விடத்தில் தினமும் மாப்பிள்ளை தான் ஊட்டி விடுகிறாராக்கும்'' என்று கேலியாக நகைத்தான் சந்திரன்.

''ஆங் நான் ஒன்றும் உப்பவில்லை. மெலிந்துதான் இருக் கிறேன்'' என்றாள் பானுமதி ரோஷத்துடன்.

''ஆனால் ஊட்டி விடுகிறது நிஜம்'' என்று சிரித்தான் சந்திரன். ''பானை பானையாக.''

''ம்... ம்... அதெல்லாம் கிடையாது என்றாள். தான் ஒன்றுமே சாப்பிட முடியவில்லை.

''பானை பானையாக இல்லையா? அப்படியானால் சட்டி சட்டியாகத்தான் ஊட்டி விடுகிறாராமா மாப்பிள்ளை?''

''கிடையாது கிடையாது'' என்று பானு மறுத்தும் அவளு டைய கணவன் சாகரன் குறுக்கிட்டான். ''சட்டி சட்டியாகக் கூட இல்லை. சந்திரன் வெறும் கிண்ணம் கிண்ணமாகத்தான் ஊட்டி விடுகிறேன்'' என்று சிரிக்காமல் சொன்னான்.

''என்ன நீங்கள்? அண்ணாவுடன் சேர்ந்து கொண்டீர்களே'' என்றாள் பானு ரோஷமாக.

''வாய்மையே வெல்லுமடா'' என்று பாடி விட்டு வயிறும் பிள்ளையுமாக இருக்கும் போது பொய் சொல்லக் கூடாது பானு. அப்புறம் உன் பாப்பாவும்...'' என்று இழுத்தான் சந்திரன்.

குப்பென்று முகம் சிவக்க ''சே... போ அண்ணா நீ சுத்த மோசம்'' என்று ஓடிவிட்டாள் பானு.

''மெள்ள பானு மெள்ளப்போ. ஓடாதே'' என்று கரிசனத் துடன் சாகரன் கூறவும் சந்திரன் உரக்கச் சிரித்தான்.

இவர் மட்டும் சிரிக்கிறாரே என்று பொறாமைப் பட்டாள் சுமித்ரா.

ஊரார் எல்லாம் கலைந்து சென்றபின் குடும்பத்தினர் மட்டும் சற்று நேரம் பேசிக்கொண்டு இருந்தனர். குடும்பத்தினர் என்றால் சந்திரனுடைய தமக்கை, தங்கை, அவரவர் கணவன்மார், சந்திரன், சுமித்ரா முதலியோர் மட்டுமே.

''இரவு முழுவதும் அரட்டையடிக்காமல் சீக்கிரம் படுங்கள்'' என்று உறங்கப் போய்விட்டார். சந்திரனுடைய தாயார்.

சுமித்ராவிடம் சின்னச் சின்னக் கேலிகள், கேள்விகள் சந்திரனிடம் கூடத்தான். ஆனால் இருவருக்கும் சேர்த்து அவனே பதில் சொன்னான். இடையிடையே முகத்தில் நகையுடன் மனைவியை நோக்குவான் சந்திரன். மெல்ல மெல்லச் சகோதரிகளின் முகம் நன்கு மலரக் கண்டபின்தான் விஷயம் புரிந்த சுமித்ராவுக்கு. வெட்கம் என்ற போர்வையில் தானும் தலை குனிந்து சமாளித்தாள். எவ்வளவு நேரம் சமாளிப்பது என்று அவள் பொறுமை சிதறும் சமயம் திடீரென்று ஒரு குழந்தையின் அழு குரல் கேட்டது.

''உன் மூன்றாவது வால் அழைக்கிறது அக்கா'' என்றாள் பானுமதி.

''இன்னமும் ஐந்தே மாதங்கள். பிறகு உன் வாலும் இப்படித்தான் அழைக்கும்'' என்று சிரித்தபடியே எழுந்து சென்றாள் சுமதி.

''வரிசையாக பானுவுக்கு எத்தனை வால் முளைக்குமோ தெரியவில்லை. ஆரம்ப வேகத்தைப் பார்த்தால் குறைந்தபட்சம் சுமதியை மிஞ்சி விடுவாய்'' என்று கேலி செய்தான் சந்திரன்.

''பார்த்துக் கொண்டே இரு அண்ணா, அண்ணி ஐந்து பொல்லா படுபொல்லாத வால்களைப் பெற்றுத் தரப் போகிறாள்'' என்று பதில் கொடுத்தாள் பானுமதி.

''போச்சுடா ஒன்றைக் குறைத்து விட்டாயே. நான் ஆறு என்று கணக்கிட்டிருந்தேன் என்று பலத்த சிரிப்புக்கிடையில் முடித்தான் சந்திரன்.

சுமித்ராவின் முகம் ரத்த நிறமே கொண்டு விட்டது.

அதற்குள் குழந்தையுடன் வந்த சுமதி ''என்ன என்ன'' என்றாள். அவளுடைய கணவர் மீண்டும் வெடித்த நகைப்புக் கிடையில் விவரிக்கலானார்.

சினமும் சங்கடமும் அதை மறைக்கும் முயற்சியுமாக சுமித்ரா திணறினாள். சுமதியின் குழந்தையுடன் விளையாடும் சாக்கில் திரும்பினாள்.

அப்போது மாமனாரின் குரல் கேட்டது. உடனே அவர் பெற்ற மக்கள் மூவரும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டனர். ''நாம் பார்க்கப் போகலாமா!'' என்று எழுந்தான் சந்திரன்.

''அவசரமா அண்ணா?'' என்று ரகசியமாகக் கேட்டுச் சிரித்தாள் பானு.

பெண்ணாகப் பிறவி எடுத்ததில் ஒரே ஒரு வசதி. எதற்கும் வெட்கம் என்று தலையைக் கவிழ்ந்து கொண்டு விடலாம் என்று நினைத்தாள் சுமித்ரா.

அவள் காதைத் திருகியபடி சாகரனிடம் ''நீங்கள் கொடுக்கிற இடம் இவளுக்கு வாய் காதுவரை போலும் நீண்டு விட்டது'' என்றான் சந்திரன் புன்னகையுடன்.

''ஆக உன் கணக்கு எல்லாம் முடிந்தது. நாளை வெள்ளிக் கிழமையா அதனால் நாளனன்று வந்து பந்தலைப் பிரித்துக் கொண்டுபோ'' என்று உள்ளே வந்தார் சிவசுந்தரம்.

சந்திரனின் கண்கள் சட்டென ஒளி பெற்றுக் கூர்மையுடன் சுமித்ராவை ஊடுருவின.

கவனியாதவள் போல சுமித்ரா திரும்பினாள். சுமதியிடம் ''அக்கா நான் உடம்புக்கு ஊற்றிக்கொள்ள முடியுமா? இல்லாவிட்டால் எனக்குத் தூக்கமே வராதே'' என்று மெல்லிய குரலில் வினவியபடி அவளோடு நடந்தாள்.

''தூக்கம் வந்தாலும் என் அண்ணன் உன்னைத் தூங்க விடமாட்டார்'' என்றாள் பானு.

''உஷ் பானு எப்போதும் இப்படியே பேசக்கூடாது'' என்று தங்கையை அடக்கினாள் சுமதி. ''துணிகளை எடுத்துக் கொண்டு என்னோடு வா சுமித்ரா குளிக்கும் இடம் காட்டுகிறேன்'' என்று அவளை அழைத்துச் சென்றாள்.

சுமித்ராவின் வீட்டுக் குளியலறை சட்டெனச் சந்திரனுக்கு நினைவு வந்தது. ஆள் நீளத் தொட்டி. ஷவர் இரண்டிலுமே வெந்நீர் வசதி... இங்கே ஒரு வாளியில் சொம்பால் மொண்டு ஊற்றிக் கொண்டு குளிக்க வேண்டும்.

இவள் குளிர் நீரில் குளிப்பாளோ என்னவோ? குளிக்கட்டும் குளிக்கட்டும் எந்நாளும் வெல்வெட் குஷனிலேயே உருள முடியுமா? பேய்க்கு வாழ்க்கைப்பட்டால் புளிய மரம் ஏறித்தான் ஆக வேண்டும் என்று நினைத்துக் கொண்டே போன, சந்திரன் அதிர்ந்தான். சே... நான் என்ன பேயா? என்ன மடத்தனமான உவமை!

எல்லோரும் சென்றபின் சந்திரன் யோசனையோடு தன் தந்தையிடம் சென்றான். அவர் நமட்டுச் சிரிப்புடன் மகனை எதிர் கொண்டார்.

எதிர்பார்த்தது தான் என்றாலும் தன்னோடு கூடவே படுக்கை அறைக்குள் சந்திரனும் வந்து கதவை தாளிடவும் சுமித்ரா சற்று திடுக்குற்றுத்தான் போனாள். வினாடிக்குள் சமாளித்துக்கொண்டு கட்டிலில் கிடந்த ஒரு போர்வையை எடுத்துத் தரையில் விரித்தாள். ஒரு தலையணையும் எடுத்துக் கொண்டு படுக்கத் தயாரானாள் சுமித்ரா.

மனமில்லாத போதும் சுமித்ராவின் வீட்டுப்படுக்கை சந்திரனுக்கு நினைவு வந்தது. ஓர் அடி அமுங்கும் நுரை ரப்பர் மெத்தை. அதன் மேல் ஸாட்டின் உறை. தன் வாழ்நாளில் சுமித்ரா இப்படிக் கட்டாந்தரையில் படுத்திருப்பாளா? படுக்கட்டுமே. என்ன திமிராகப் பேசினாள். படுக்கட்டும் படுக்கட்டும் பேய்க்கு வாழ்க்கைப்... சே... மறுபடியும் பேயா?

''சுமித்ரா'' என்று அழைத்தான் சந்திரன்.

''என்ன?''

''மெத்தையைப் போட்டுக் கொள்கிறாயா? இது உனக்குப் பழக்கம் இராதே.''

''பழகிக் கொண்டால் போயிற்று'' என்று போர்வையில் அமர்ந்தாள் அவள்.

அவள் படுக்கப் போவதைக் கண்டதும், ''இன்னும் ஒன்று'' என்று அவளை நிறுத்தினான்.

''என்ன அது?''

''நானும் அப்பாவும் பேசியபோது நீ இங்கேயா இருந்தாய்?'' என்று வினவினான் கணவன்.

''ஆ... ஆமாம்'' என்றாள் அவள் குனிந்த தலை நிமிராமல் ''ஒட்டுக் கேட்டாயா'' வெடிப்பானோ?